

Masal(l)arı Birleştirelim

Sencer Berrak

Masal(l)arı Birleştirelim

Sencer Berrak

Masal(l)arı Birleştirelim

Editör: Cem Uçan

Sürüm: Ocak 2007

Tasarım: Murat Gülsoy

© 2007 altkitap

Yapıtın tüm yayın hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

www.altkitap.com

altkitap@altkitap.com

Sencer Berrak

1975'in 1 Mayıs sabahı doğdu ve hayatı boyunca acımasız 'İşçi Bayramı' esprilerine maruz kaldı. Aday şehirler arasından doğmak için İzmir'i seçti. Bir yaşında konuşmaya başladı ve ilk lafı için tam bir yıl düşündükten sonra 'Anne' dedi. İlköğretim sisteminde neyin yanlış olduğunu teftiş etmek üzere, Hakimiyet-i Milliye ilkokuluna başladı. Beş yıllık denetimden sonra, o zamanlar bir kız okulu olan Amerikan Koleji'ne başladı. Cinsiyetini değiştirmesi için yapılan teklifi reddedince, okul pes etti ve erkek almaya başladı. Yedi yıl sonra, artık üniversiteye gitme zamanının geldiğini fark etti. Okul kendisini bırakmak istemedi ama daha sonra teklifini mantıklı buldular ve tüm lise eğitimi yedi yıla sınırlandırıldı. Boğaziçi Üniversitesi Bilgisayar Mühendisliğini bitirdikten sonra, yeni dünyayı keşfetmeye karar verdi ve University of North Carolina'da işletme yüksek lisansı yaptı ve bir yazılım firmasında çalışmaya başladı. Forbes dergisinin kapağına çıkması için çok ısrar ettiler ama o 2003'te kesin dönüş yapmayı tercih etti. Geçen yıl Inveon Bilgi Teknolojileri şirketini kurdu ve kendi yazılımlarını kendisi yapıyor. Sualtı ping pong turnuvalarına katılmayı ve köpek balıklarının kuyruklarını çekip kaçmayı sever.

23 Aralık 2006 (2): Odanın köşesindeki örümcek ağına baktım. Hâlâ hiçbir şey yakalayamamıştı. Muhtemelen açıklıktan ölmek zorunda olan ağ sahibini aradım mobilyaların altında. Ağın yapısındaki hatalarını gösterip bir çift laf etmeyi umarken, koltuğun altında bir tükenmez kalem, üç madeni para, bir tenis topu, bir toka ve aylar önce kaybettiğim kendime olan saygımı buldum. Elimi uzattım almak için, duvar dibine kaçtı. Terliğimi elime alıp öyle uzandım kolumun giremediği o karanlık köşeye. Beş dakika sonra nefes nefese kalmış ve hiçbir şey çıkaramamıştım dışarı. Ama o dar aralık gözüme gittikçe daha çekici gelmeye başlamıştı. Göbeğimi biraz içeri çekersem sığabilirdim. Koltukların üzerinde yeteri kadar yaşamıştım, öyleyse artık altına hücum...

23 Aralık 2006: ‘Benimle evlenir misin?’ dedim sessizlik gereğinden fazla uzamaya başladığında. Gecenin başından beri uzun sessizlikler oluyor ve her biri bir öncekinden daha rahatsız edici bir hal almaya başlıyordu. Lokması ağzında olduğu için eliyle bir dakika işareti yaptı. Lokmasını uzun uzun çiğnemesini seyrederken garsona bir çay daha söyledim. Cevabını engelleyen tiramisu dilimi ortadan kalktıktan sonra o da bir çay istedi. Az sonra, gelen çayını karıştırırken ‘Ee ne diyorduk?’ dedi.

- ‘Benimle diyorum evlenir misin?’ diye tekrarladım sorumu. Sonra da ‘Süreniz başladı’ diyerek espri yaptım ama gülümsemedi. ‘Başkasına sözüm var aslında, ama yürümezse olabilir, bir kaç sene sonra tekrar arayıp sorar mısın?’ dedi.

- ‘Telefonunu verir misin?’ dedim, kendi masamdan kalkıp onun masasına otururken. ‘Ben Semih’ dedim aynı anda elimi uzatarak.

19 Aralık 2006 (2): ‘Hayır kesinlikle hayır, utanırım ben bir kere’ dedim. Tüm gücümle ayak diredim ama dinlemediler. Hepsi birden, herkesin bir ilki olduğunu söylerken sırtıma vura vura bir odaya soktular beni. Utangaçça etrafıma bakındım gözlerimin karanlığa alışmasını beklerken. Yüzüme bir kez bakan bir çocuk bile bu işi hiç yapmadığımı anlayabilirdi. Yavaşça ilerledim ve yatağın üzerinde parlayan bedene kilitlendi bakışlarım. ‘İlk mi?’ dedi sigaradan çatallanmış bir sesle. ‘Başka bir insanla ilk, evet’ dedim kendimin bile duyamadığı kadar yavaşça.

- ‘İyi iyi, ilk olması çok iyi’ dedi. Gelinliğimi çıkarırken hâlâ heyecandan ellerim titriyordu.

- ‘Sizin daha önce oldu sanırım?’ dedim evlilik cüzdanında resmimin karşısında duran resme tıpatıp benzeyen adama.

19 Aralık 2006: Tasvirlerden ne denli sıkıldığımı çok iyi bildiği halde, upuzun bir tanesine girişti. Vadinin tam ortasından akan suyun sesini kenardaki ağaçların sudan yansıyan görüntüleri takip etti. Sonbaharın kahverengi halısı ile ilgili kısımda dayanamayıp onu durdurdum ve bütün bunların ödemediği doğal gaz faturası ile ne ilgisi olduğunu sordum. Doğal gazın daha apartmanına bağlanmadığını, bağlanır bağlanmaz ödeyeceğini söyledi ve dizlerinin üzerine çökerek bir kaç ay süre istedi.

- 'Artık seni tanıyamıyorum' dedim, yanlış eve gelmiş olabileceğimi fark ettiğimde. Tam bu sırada karısının sıcak çaylar ve petibör bisküvilerle dolu bir tepsiyle içeri girdiğini görünce, biraz daha kalmaya karar verdim. Hepimiz oturmuş, bisküvilerimizi çaya banarak yiyorduk ki, aniden adamın kopuverdi. Herkes birden ayaklandı. Sakin olmalarını, bu durumla daha önce çok karşılaştığımı ve mutfaktan bir tatlı kaşığı getirmesini söyledim. Gelen kaşıkla yavaşça pelte halini almış parçayı toplayarak adamın ağzına tıktım. Burada görevim bitmişti ve yan dairenin doğal gaz saatini okumak üzere geriye bakmadan çıkıp gittim.

16 Aralık 2006 (2): ‘Masaları birleştirelim’ dedi babam garsonlara, kendisi de birleştiren ekipte yer alacakmış tonlamasıyla. Sadece beş kişi olduğumuz için ben itiraz ettim hemen. Gerek olmadığını ve benim kenara ilişebileceğimi söyledim alçak bir sesle. ‘Olur mu öyle şey!’ dedi babamla şef garson aynı anda. Karar verilmiş, yargıçlar tokmaklarını, aşçılar kepçelerini indirmişlerdi:

-Masalar birleşmeliydi.

Yarım metre ötede bembeyaz örtüler altında bir masumluk timsali gibi duran masa hafifçe geri çekildi yanına geldiklerinde. Bu birleşmeye gönülsüz olduğu, başka birilerini beklediği fazlasıyla barizdi. Diğer masa ise bu işe dünden razıymış gibi üzerindeki su şişelerini şöyle bir salladı. Üç garson ve şef garson ter içinde diğer masayı çekiyor, o gelmemekte diretiyordu. Babam, karnı çok acıktığından, her zaman olduğundan bile huysuzdu ve saatine bakarak ‘Yürüyün başka yerde yiyoruz’ dedikten sonra hışımla dışarı çıktı.

16 Aralık 2006: Gece geç saatlere kadar mesai yaptıktan sonra arabama atlamış, bütün gün bilgisayara bakmaktan sulanmış gözlerim ve beynimle yola konsantre olmaya çabalıyordum. Yoğun bir trafik olmamasına rağmen bir otobüsün arkasına düşmeyi başardım. Otobüsün en arka sırasında oturan iki genç kız beni birbirlerine gösterip bir şeyler söyledikten sonra gülmeye başladılar. Görünümünüzde komik bir şey olduğunu anladığınız, ama ne olduğunu bilmediğiniz o upuzun saniyeler başladı. Arabanın dikiz aynasında burnumu ve yüzümü kontrol ettim, fakat bir şey yoktu. Biraz sonra otobüsün arkasına üç kişi daha geldi ve onlar da işaret parmaklarını bana yöneltip kahkahalarla gülmeye başladılar. Kendimi iyice garip hissediyordum. Yolun kenarına çekip durmayı düşündüysem de eve daha geç kalmamak için vazgeçtim. Bu arada arka cam, silme sırtan, kahkahalar atan, gözleri yaşarmış kafalarla doldu. Katılmalarının sesi neredeyse arabaya kadar geliyordu. Durak olmamasına rağmen az sonra, şoför sinyal verip yolun kenarına çekti. Ben de merakıma yenilerek arkasında durdum. Şoför, muavin ve otobüsteki yirmi kadar yolcu inerek arabamın yanına geldiler. Gülmeye devam ederek, cep telefonları ile resmimi çekiyorlardı. Arabadan indiğimde sadece daha şiddetli gülmeye başladılar. İçlerinden bir tanesi utangaçça yanıma gelerek, konuşabilmek için kendini zorladı ve:

- 'Yanlış anlamayın size gülmüyoruz' dedi.

On beş dakika sonra evimdeydim.

15 Aralık 2006 (3): Sessizce sıvışabilsem sıvıştırdım kesin ama sakarımdır. Kırar dökerim yolda kesin bir şeyler. Herkes döner bana bakar, yerin dibine girerim. En iyisi olduğum yerde kalmak, etrafımdakiler de öyle yapıyor hem. Buradan aşağısı en az on metredir. Atlamaya kalksam su beton etkisi de yapabilir. Atlamayacaksam ne işim var köprünün tepesinde? Buraya gelene kadar öyle çıldırtıcı bir trafik vardı ki, neden çıktığımı bile unuttum ama Reha Muhtar'a çıkan şov düşkününü budalalardan biri değilim ben. Buraya gelmişsem ya atlayacağım ya da gelen televizyon kanallarından birinde kendi talk şovumu kapacağım. Hem üzerimdeki montun yıkama etiketine bakılırsa 'Köprüden intihar durumlarında yüzde yüz paraşüt etkisi garantili'ydi. O zaman, şu akşam trafiği azalır azalmaz Anadolu tarafına geçmek olacak sanırım en mantıklısı.

15 Aralık 2006 (2): ‘Merhaba ben dostum’ cümlesi çoğunlukla uzaylıların tekeline alındığından bu şekilde selamlaştığım dostlardan tedirgin bakışlar alırım geriye. Ben ki olabilecek en dünyalı insanlardan biriyimdir, alınırım bu bakışlardan. Derhal omzumdaki heybeye tikiştiririm bu alınganlığımı, ağırlık yapmasın isterim. Yola çıktığımda arkamdan dökülen sular çatlak bir dudağı bile ıslatamazken, merak ederim var mı beni de sevecek bir başka kahraman. Sorduğumda bu soruyu ıssız yolgeçen hanında, -‘Benim o kahraman’ diye ayağa kalkar ön sıralardan birisi. Sonra onun yanındaki ‘Hayır benim’ der. Bir sıra ardındakini çapraz sıradakiler takip eder. Az sonra bütün han ayaklanır ve hepsinin elinde toprak testilerde şaraplar vardır. Şarapları çok günah olduğu için tuvalete dökmelerini rica ederim ama son saniyede İsa’nın kanı olabileceği aklıma gelir ve panikle geri çağırırım hepsini.

15 Aralık 2006: Kaybolduğum yolu arıyorum, yıllar sonra geri döndüğüm ıssız arazide. Kaybolduğum yolu bulamıyorum, çok zaman geçmiş. Yanımda dijital pusulam, GPS kitlerim de var halbuki. Hepsi boş, yer yarılmış içine girmiş yol. Küçüktüm bu yolda kaybolduğumda, ödüm kopmuştu evin yolunu bulamayacağım diye. Ağlaya ağlaya patikadan ilerlemiş, aynı armut ağacını gördükçe daha fazla viyaklamıştım. Şimdi o yolda olmak için feda etmeyeceğim bir servet yok. Cipimle arayıp duruyorum aynı toprak keçiyolunu. Tozlar gözüme kaçıyor, yaşıyor gözüm. Yaşıyor gözüm, etrafta toz namına hiçbir şey yok. Ben çocukluğuma yanıyorum, güneş bana yanıyor cehennem sıcaklığı ışınlarını yollarken. Biraz sonra ayak izleri görüyorum yürüdüğüm yolun tam ters istikametinde. Güneş hafif hafif veda konuşmasına girerken fark ediyorum dönülmez akşamın ufkundan dönmek üzere olduğumu.

13 Aralık 2006: Ağır aksak bir ritim tutturmuş giderken yolumda bir yağmurlu pazar sabahı, aklıma düştü ilk kez insanların beni belki de gerçekten göremediği. Kimle konuşmaya kalksam daha ağızımı açar açmaz boşluğa ve etraflarına bakınıp korku dolu gözlerle yanımdan kaçıyorlardı. Hayatım boyunca kaale alınmadığımı, insanların beni ezip geçtiğini, benden içerideki beni göremediklerini düşünmüştüm ama son zamanlarda aynaya baktığımda gerçekten karşımda kimseyi göremediğimde kesin kararımı verdim. Vücut nakli yaptıracaktım, ruhunu sevmeyen ve ruh nakli için bekleyen uygun bir donör bulmak kadar kolaydı işim. İçimi ürperten serin rüzgâr içimin de bir kısmını yanına katıp gitti, koştum arkasından yakalayamadım. Görünmez olduğum halde, içim böylesine de şeffafken beni anlamamakta ısrar eden bu acımasız dünyaya karşı bir haykırmak istedim, ipince bir ıslık çıktı ağızımdan. Görünür görünmez ilk ne yapacağımı hayal ettim en sevdiğim konuya dönerek. İnsanların beni görmesini neden istediğimi, dünyaya bu kadar ısrarla göstermek istediğim şeyin ne olduğunu yanıtlayamadım daha sonra yine. İyi miydi aslında belki de böyle?

12 Aralık 2006 (2): ‘Bir tur versen nolur sanki?’ dedi yeni aldığım yatıma bakarak, sesini de iyice acındırıcı bir hale sokup. Hiç istemesem de oflaya puflaya bir boğaz turu atıp gelmesine razı oldum. Sekiz buçuk metrelik ahşap tekneme atladığı gibi beyaz köpükler arasında uzaklaştı. Bu adama niçin hayır diyemediğime bir kez daha şaşıp kendime kızdım ve bir puro yaktım. Aradan altı saat geçip de marina iyice soğuduğunda artık eve gitmeye karar verdim. Eve vardığımda onu karımla terasta oturmuş şarap içip peynir yerken ve kahkaha atarken buldum. ‘Evini ve karını bir tur verirsin di mi?’ dedi yüzüme bakıp sırtırken. Sinirden kan beynime sıçramış olmasına rağmen, aldığım aristokrat terbiye gereği hızlıca bir bavul hazırlayıp yakınlardaki bir otele gittim. Sabaha kadar kafamda kurdum, çocukluğumuzdan beri aldığım her yeni şeyi test etmesi için ona verdiğim anlar geldi aklıma. İki yıl önce böbreklerim işlemez hale gelince, kardeşimden nakledilen böbreği bile istemiş ama zar zor ikna edebilmişim. Sabah olup da otelden çıkmaya kalktığımda, beyaz önlük giymiş iki görevli kollarıma girdi. Hemşire üniformalı bir başkası sakinleştirici bir iğne yaparken başımda toplanan doktorlara bir karışıklık olduğunu, beni bırakmaları gerektiğini bağıırıyordum hâlâ.

12 Aralık 2006: ‘Size’, dedim, ‘bir hikâye yazabilir miyim lütfen?’ elinden tutarken. Deliliğimin zarar katsayısını ölçmek istercesine gözlerini yüzüme dikti hafifçe geri çekilirken. Sonunda merakına yenik düşüp ardım sıra geldi. Bir kaç adım atmamıştık ki, yanımdan geçen genç, simsiyah gür saçlı, iri yapılı bir adamı durdurdum.

-‘Sen aradığın her şeyi burada buldun hiç beklemediğin anda puslu bir İstanbul sabahı. Sen de öyle’ dedim kıza dönerek ‘ilk gördüğün andan beri bakışlarını alamadığın bu genç adamın gözlerindeki kederin sebebini merak ediyorsun çılginca.’ Genç adam, durumu algılamak için verdiği kısa esten sonra,

-‘Ben okudum bu hikâyeyi, bir süre liseli aşıklar gibi kumsallarda koşacağız, sonra evleneceğiz, sonra birbirimizden sıkılacağız, sonra da birbirimizden kaçmak için fırsat kollayacağız, ben sürpriz sonları seviyorum almayayım’ dedi. Kız oracıkta üzüntüsünden hasta oldu, yataklara düştü. Adam bir kez bile aramadı kızı tekrar.

10 Aralık 2006 (3): Huzursuzca döndüm yatakta bir yandan diğerine. Son üç saattir başka bir şey yapmamıştım zaten. Neden uyuyamadığımı bilmesem de, uyuyamamak huzurumu kaçırıyor, huzurum kaçtıkça uykusuzluk kovalıyordu. Daha bir ay önce yastığın uzaktaki görüntüsü bile uykumu getirmeye yeterken, gecelerdir çektiğim bu uykusuzluğun bir açıklaması olmaması beni fazlasıyla rahatsız ediyordu. Gözlerimi kapadığımda dahi benden bağımsız olarak tekrar açılmak istiyorlar ve karşı duvardaki oynak gölgelere sabitliyorlardı bakışlarını. İçtiğim bütün uyku ilaçları durum karşısında çaresiz, paramı geri vermeyi taahhüt edebiliyorlardı sadece. Gözü açık gördüğüm rüyalardan şikayet etmesem de, gerçek hayattı baş edemediğim. İnsanlar benle konuştuğunda söylediklerini gerçekten bana mı söylediler yoksa ben mi hayal ettim, anlamak gittikçe zorlaşıyordu. Bu durum canıma tak ettiğinde yapabileceğim tek şeyi yaptım ve intihar ettim. Şimdi istediğim kadar uyuyabiliyorum ama uyanmakta çok büyük sorunlar yaşıyorum. Sanırım gerçekten istediğiniz her şeyi asla elde edemiyorsunuz hayatta.

10 Aralık 2006 (2): Pencere fazla zorlanmadan açıldı. Evin içine doğru çıt çıkarmadan süzülüp girdim. Gecenin karanlığının sarmaladığı simsiyah bedenim görünmezlik sınırında dolanıyordu. Parmak uçlarımda salonun ortasına kadar ilerledim ve gözlerimin karanlığa alışması için bir iki dakika bekledim. Dev ekranlı bir plazma televizyon beni buyur etti ilk önce. Hemen sonrasında DVD çalar, müzik seti ve laptopların arasına ağızımın suları karıştı. Sonra gözlerim karanlığa biraz daha alıştı ve resimleri fark ettim. Duvarlarda benim farklı zamanlarda çekilmiş bir sürü resmim ve iki tane yağlı boya portrem duruyordu. Yanlış görmediğime emin olmak için çakmağımı yakmaya cesaret ettim ve duvara yaklaştım. İşte ortaokulda karne günü çekilmiş bir resmim, geçen kış çalıştığım inşaatta çekilmiş bir başka resmim pahalı çerçevelerinin içinden tanımadan bana bakıyorlardı. Kafam iyice karışmıştı. Kendinizi iki boyutlu bir resimde tanımadığınız bir evde gördüğünüzde özel hayatınıza tecavüz edilmiş hissediyorsunuz. Çerçevelerden birinin camını kırdım ve geldiğim gibi sessizce gecenin karanlığına döndüm.

10 Aralık 2006: Hiçbir yere varmayı beklemeden yürümeyi öylesine seviyordum ki, ayakkabılarımı ayağıma geçirip evden çıkmamla deniz kenarında asfaltı arşınlamam arasındaki süreyi çoğu zaman hatırlayamıyordum. Sadece yürümek, yürümek umursamazca, rüzgârın serin okşayışlarına minik haz mırıltıları ile karşılık vermek ve aşkıyı hayal etmek, geri kalan her şeyi akıntıya bırakmak iki kere düşünmeden. Sağımdan solumdan geçen insanların konuşmaları, martıların talepkar bağırıışları, dalgaların betonu döverken aynı zamanda sevmeleri, hepsi birbirine karışıp, tek bir senfoni oluyor kafamda. Yürüyorum, bir adım sonra nerede olacağım umurumda değil. Bacaklarıımın ağrısını hissettiğimde yaşadığıımı da hissediyorum o gün uyandığıımdan bu yana ilk kez. Bir adım bile daha yakın değilim varmak istediğim yere. Fakat, bir nebze olsun aynı adam da değilim başladığıım ana göre. Yürümeli Orhan Veli gibi, Beyoğlu'ndan Sarıyer'e, sadece yürürken bireyim çünkü.

08 Aralık 2006 (2): Aldığım cezayı hakim kredi kartlarına dörde böldüğü için, ikişer yıldan yatmaya başladığım mahkumiyetimin son taksidini ödemiş, özgürlüğüme kavuşmuştum. Dışarı çıktığım ilk gün cumhurbaşkanı şehre gelmiş ve tüm halkın tırnaklarını kontrol etmeye karar vermişti. Herkesi şehir meydanına toplamışlardı. Ellerimizi uzatmış, cumhurbaşkanının kızmayacağını umarak heyecanla bekliyorduk. Validen tuvalete gitmek için izin isteyip sessizce uzaklaştım alandan. Kaldırımında yürümeye başladım, elimdeki ufak çantayı sırtıma atıp. Son iki yılın gazetelerini alıp ben içerideyken neler olduğunu öğrenmeye karar verdim. Bakkalda sadece bugünün gazetesi vardı ve geri kalanı özetledi. Çıkıp bir taksi durdurdum. Biraz para verip hemen tam gaz uzaklaşmasını söyledim. Ardından bir taksi daha çevirdim ve öndeki taksiyi izlemesini söyledim. Sokak aralarından meyve arabalarına çarpa çarpa bir süre kovaladıktan sonra, öndeki taksiyi gözden kaybettik ve ben hiç müsait olmayan bir yerde inip bir otobüs beklemeye başladım. İki yıl önce ekmeğ almak için evden çıktığımda gittiğim fırına uğrayıp sıcacık bir pide aldım. Çok sıra olduğu için bu kadar geciktiğimi söylersem belki karımın dırdırından kurtulabilirdim.

08 Aralık 2006: Üzerimize doğru yaklaşan grubu ilk kim fark etti bilmiyorum ama hepimiz geleceklelerini biliyorduk. İlimizden, her şeyden bihaber bir zavallıyı kapıp gitmelerinin üzerinden daha beş dakika ya geçmişti ya geçmemiştir. Herkes yanındakine, çevresindekine sıkıntılı bir bakış atıyordu ama aslında gecenin başından beri vardı bu huzursuzluk. Gruptan çekip götürdükleri kişi, kısa bir süre sonra kan ter içinde geri gelip aramıza oturuyor fakat kesinlikle konuşmadan önüne bakıp hiçbir şey anlatmıyordu. Grup adım adım yanımıza yaklaşırken, suratlarındaki o çarpık, şehvetli bakış azalan mesafeyle ters orantılı artıyordu. Sonunda geldiler ve daha ağızımı açmadan kolumdan tutup götürdüler. Bir sürü insanın gülümseyen, kahkaha atan bakışları altında masaların arasındaki ince yolda hızlı hızlı yürüdük ve piste geldik. Damatla gelinin tam yanı başında, çalan müziğe uyarak el çırpmaya başladım.

07 Aralık 2006: Yönetim kurulu toplantısında sunumumu yaptıktan sonra o kısa sessizlikte dayanamayıp müzikallerdeki gibi bir şarkıya başladığım için işten uzaklaştırma almıştım. Detone olduğumu ve dans edemediğimi söyleyerek bu eksikliklerimi kapatmam için iki hafta süre vererek yolladılar beni. Eve giderken bir rüyacıda durup DVD'leri değiştirmem gerekiyordu. **Dream Video Device** adı verilen DVD'ler uyumadan önce bir rüyaçalara taktığınızı ve istediğiniz rüyayı görmenizi sağlayan bir 26.yy buluşuydu. Dünya kupasını alırken galibiyet golünü benim attığım bir tane ve attığım golü elle oynama gerekçesi ile saymayan hakem olduğum bir tane daha kiraladım. Gözümü kapayıp Internet'e girdim ve e-postacıyı geçerken ve selam verirken yakaladım. O sırada alttan bağıra bağıra haberci çocuklar akmaya başladı. 'Internet iki saat sonra kapanıyor!' diye bağırıyorlardı. Bu herkesin beş yüz yıldır beklediği kıyamet işaretiydi. Hemen koşa koşa limana gittim. Kıyamet için hazırladığım gemi demir almaya hazırlanıyordu bile. Her ırktan bir dişi bir erkeği iterek gemiye doluşturdum. Bir şeyi unuttuğum duygusunu aklımdan atamıyordum ki birden dank etti. Evde ütüyü prizde unutmuştum. Koşa koşa eve gittim ve her zamanki gibi bir tehlike olmadığını gördüm. Sonra birden bir şarkıya başladım yine. Etraftakilerden bir katılan olur umuduyla koro yerlerinde bekledim ama tık yoktu.

06 Aralık 2006: Pazar sabahı erkenden uyandım. Karımı uyandırmamaya özen göstererek parmaklarımın ucunda yataktan çıktım. Sessizce eşofmanlarımı giydim, spor ayakkabılarımı da ayağıma geçirdikten sonra yine parmaklarımın ucunda evden çıktım. Emekli olduğum dört yıl öncesinden bu yana bir kez bile sektirmemiştim pazar sabahı maçlarını. Buz gibi hava yüzüme çarpınca, çocukların bazılarının maçtan cayabilecekleri aklıma geldi ve yüzüm asıldı. Adımlarımı hızlandırarak, iki durak ötedeki telle çevrili mini kaleleri olan beton sahaya ulaştım. Çocukların hepsi oradaydı. Belime bile gelmeyen boyları, incecik sesleri ile “aldım verdim ben seni yendim”e başlamışlardı. Kenarda sıramın gelmesini bekledim usulca ama biraz sonra maça başlamak üzere tam on kişi sahaya girdiklerinde bu hafta dışarıda kaldığımı anladım. Son haftalardaki form düşüklüğümden olduğunu düşünerek kenarda oturdum ve maçı izledim.

05 Aralık 2006 (2): Ben daha gitmek istemiyordum o kalkmaya karar verdiğiinde. Saklandım bir masanın altına, dört ayak üzerinde. Biraz daha kalma isteğimi çocukça buldu. Alacağımızı aldığımızı düşünüyor, gidip biraz da başka yerlerin kanını emelim istiyordu.

-‘Sen git, ben burada oturmak istiyorum böyle hiçbir şey yapmadan’ dedim.

- ‘O zaman masayı kaldırın’ dedi oradakilere. Tek sığınağımı da aldılar benden. Çırılçıplak kaldım orta yerde. ‘Ne zaman gidilmesi gerekse kalasın, kalman istendiğinde gidesin geliyor farkında mısın?’ dedi. Saat gece yarısına beş vardı ve ben oturduğum yerden kapıdaki bal kabağı araba karışımı bir bulamacı görebiliyordum. Artık koşasım yoktu.

05 Aralık 2006: Aşkı alışkanlıkla karıştırdığım bu anlar anlasa anlasa beni dostlarım anlar diyerek, evden çıktım. Ağır adımlarla yürürken, bir sigara yakmış her şey bu kadar paralelken yollarımızın nasıl keşişebildiğine hayret ediyordum. O sırada yanıma yaklaşan sakallı ve hırpani görünümlü bir adam, elime 5 YTL tutuşturarak:

- 'Bir Beşiktaş' dedi. Bir paraya, bir adama baktım ve yüzlerce kez reddedildiği göz kenarlarındaki çizgilerden bunca aşıkarken bir kez de ben reddedemedim. Zaten durağın dibindeydik ve sırasını bekleyen bir şoföre uzattım parayı. Yürümeye devam ediyordum ki, bu sefer genç bir kız:

- 'Buradan da bir Taksim, bir Beşiktaş' diyerek iki banknot uzattı.

- 'Uzattınız ama' diyerek parayı elimin tersiyle ittim ve adımlarımı hızlandırdım. Durakta bekleyenler teker teker çıkardıkları demir paraları üzerime doğru atmaya başladılar. Koşarken alınma, gözüme çarpan paralar yüzünden sersemlemiş, akan tuzlu kanı dudaklarımda hissetmeye başlamıştım. İnönü Stadi'nin önüne kadar bu şekilde koşarak nefes nefese ulaşmıştım ki, staddan çıkan hakem yanıma gelerek yüzümdeki kanlara baktı. Kararlı bir şekilde diğer hakemlerin yanına koştu ve düdüğünü üç kez uzun uzun öttürerek hayatı tatil etti. Herkes neşe içinde evine gitmek için dolmuş beklemeye devam etti.

03 Aralık 2006: Nargilesinden derin bir nefes çekip dumanı halkalar halinde üfledi. İlk halka havada sakince süzülerek uzaklaştı, uzaklaştı, yan masadaki kızın başının üzerinde bir hale halini aldı. Kızın yanında oturan sevgilisi bu duruma pek bozularak eliyle haleyi bozdu. Boğazdan, kahvenin çok yakınından, bir sandalda iki balıkçı geçiyordu o sırada. Kahvenin kedisi bir an balık kokusunu alıp kafasını kaldırdı ama bütün bu hareket kendisini çok yormuş olmalı ki, tekrar yattı hemen. Önümdeki dört şekerli çay soğumuştur etrafı seyrederken, bir tane daha aldım yanımdan geçen garsonun tepsisinden. İki minik serçe masamın üzerindeki susamları aralarında ikişer ikişer bölüşüyorlardı. Tam çaprazımda bir adam alnında biriken terleri tekrar tekrar silerken, ayrılık konuşması yapan sevgilisinin söyledikleri kendisinden çok diğer masalardakileri ilgilendiriyor gibiydi. - 'İki cenaze arabası kaza yaparsa durumları değişmeyen tek kişiler arabalardaki ölülerdir' dedi kız. Arka masalarındaki genç, bilgisayarında yazı yazmayı bırakıp bir an kafasını kaldırdı bunun üzerine. Gülümsedi ve yazmaya devam etti. İçim bir mutluluk ürpertisi ile titredi ve ben de gülümsedim.

02 Aralık 2006 (3): 'Böyle yapınca acıyor mu?' dedi tüm dişlerini göstererek sapından tuttuğu bıçağı karın boşluğuma doğru biraz daha iterken. Acıdan gözüm kararıyor ve tam bayılacağımı hissettiğim anda, bıçağın etime yaptığı baskı sonucu parçalanan sinirlerimin alarmı ile cin gibi oluyordum. Yüzüme doğru eğilmiş, hırs ve düşmanlıkla kasılmış bu surata baktım tanımadan. Bu kişiyi hayatımda ilk kez görüyordum. Sebebini öğrenmeden ölecek olmak, ölmekten kötü tek şey olmalı.

- 'Ya tanıdığım biriye? Beni tanıyormuş gibi bakıyor, tanımadığımı fark ederse rezil olurum, adını da hatırlamıyorum ki' diye düşünerek ağzımı tam açmışken tekrar sustum. 'Hayatımı zehir ettin zehir' diye bağırarak bir tokat daha attı ve kalktı gitti. Lisedendi sanırım, evet evet liseden olmalıydı, diye düşündüm tekrar bayılmadan önce.

02 Aralık 2006 (2): İkisi de karşıma geçmiş, kollarını yana açmış, yüzlerinde kocaman bir gülümseme ile beni çağırıyorlardı. Tümevarım prensibi gereği, hangisine doğru gidersem onu daha çok seviyor olduğum konusunda bir uzlaşmaya varmışlardı. Babam çok geçerli sayılmayacak argümanlarla:

- ‘Hanımış hanımış abu dubu dıby dıby’ şeklinde bana seslenirken, annem de daha parlak sayılmazdı. Tam ortalarında, uzun uğraşlardan sonra ayağa kalkmayı başardığımda, önce babama doğru döndüm ve gözlerine baktım. Bir an için kendisine gideceğimden emin gözleri ışıldadı. Gündüz patronundan yediği azarlar da, iki gün sonra yapmak zorunda olduğu ödemeler de önemini kaybetti. Sonra sağa dönüp anneme baktım. Sevincinden yerinde hopladı. Evin dört duvarı arasında geçen anlamsız hayatına anlam kazandıracak tek hareketin o anda ona gitmem olduğuna ikna olmuştu. Üzerimde çok fazla baskı oluşturuyorlardı ve yapabileceğim tek şeyi yaptım. Kapıya doğru gittim ve açıp çıktım. Bir tur atıp sakinleştikten sonra dönecek ve bu kararı aceleye getirmeyecektim.

02 Aralık 2006: ‘Sizin için ne yapabilirim?’ dedi gözlüklerinin üzerinden kaşlarını kaldırıp bana bakarken. Başının az üzerindeki duvar boydan boya diplomalarla kaplıydı. ‘Beni sevebilir misiniz?’ dedim. ‘Önce muayene etmem lazım, mikroplarla kaplı da olabilirsiniz’ dedi ve masasının arkasından dolanarak yanıma geldi. Ayağında topuklu siyah ayakkabılar vardı. Altında dar bir etek ve yine siyah dar bir bluz giymişti ve uzun kızıl saçlarını at kuyruğu yapmıştı. Doktor önlüğünün önü açıktı ve sanki bu enfes görüntüyü kapatmak istemezmiş gibi yanlara doğru sallanıyordu. Yanıma eğildi ve tüylerimi sevecence okşadı, gözlerime ve dişlerime baktı, kuyruğumun altına dokundu ve kulaklarımın arkasını kaşdı. Ağzımdan bir zevk iniltisi kaçırdım. Tekrar ayağa kalkmak üzere doğrulurken,
- ‘Sizin bir veterinere değil, psikiyatra ihtiyacınız var’ dedi.

01 Aralık 2006: ‘Gözlerindeki elmaslar’ diye düşündüm o çok sevdiğim parçayı anımsayarak. Elmaslar işte orada parıldıyorlar. O göremiyor kendi gözündeki parıldamayı ve bunu söylediğimde utangaçça eğiliyor elmaslar öne. Terasın girişindeki paspasın üzerine vuruyor gölgesi, tam ayaklarımın altına. Kıyamıyorum basamıyorum üzerine. Suçlu mu değil mi diye düşünmekten çok, bir daha yapar mı yapmaz mı diye düşündüğünüzde değişiyor zaten tüm yargılar. Evin içine girerken imkânsızla imkânsıza yakın arasında bir yerde görüyorum bütün hepsini karaltı halinde. Havada uçuşan toz görüntüsü gibi, kirlî mi nostaljik mi karar veremeden bakıyorum salonun ortasına doğru. Tuşlarına bile dokunmadığım ama mutlaka sahip olmam gereken o kuyruklu piyano da sıkıştırmış kuyruğunu tellerinin arasına daha uzakta sanki odada. Yanına doğru gideyim diyorum ama ayakları uzatmak için kullanılan Ottoman dedikleri o bacak kadar möblelere takılıyor ayağım. Biri birinin ardı boyunca uzanmışlar. ‘Bezirganbaşı aç kapıyı!’ diye sesleniyorum. Ses yok, odanın öbür ucundan bir mırıltı geliyor kulaklarımıza sadece. ‘Mır mır mır’ şeklinde aynı mesajı üç kez yineliyorlar. Kendi bıyıklarımı aldırıp kedi bıyığı naklettirdiğimden beri daha rahatım sokaklarda. Algıda seçiciliğimi de artırdı sanırım bu yeni bıyıklar. Karşı köşeye doğru bir adım daha attım. Karşı köşe de geriye bir adım attı, başladığımız yere döndük. ‘Bekar olduğum için di mi bunların hepsi?’ diye bağırdım. Bekara ev vermemek için düzenlenmiş bir tezgahı belli ki. Ne evlenebiliyordum, ne de evlenebiliyordum.

28 Kasım 2006 (4): ‘İçimden avazım çıktığı kadar bağırarak geliyor ama o kadar üşeniyorum ki’ dedi. ‘Bağır istersen ben çayları hazırlarken’ dedim. Şekeri almak için dolabı açtığı sırada yürekleri parçalayan bir çığlık geldi salondan. İki kaşık fazla şeker koydum onun çayına. İçeri girdiğimde dizlerine sarılmış halının üzerinde yan yatmış, ileri geri sallanıyordu. ‘Ceninlik özlemi mi yine, ne hatırlıyorsun o günlerden de böyle özledin?’ dedim, onu güldürmeyi umarak. ‘Bir sayı tuttum hadi bil’ dedim tepki vermeyince. Küçükken en sevdiği oyundu ve ne zaman onu neşelendirmek istesem ilk tahmininde bildiğini söyledim. Kafasını kaldırmadan ‘Sıfır mı?’ dedi. ‘Hayır dedim, ne sıfırı ya, topla kendini.’ Perdelerini açmaya gittim kızacak olmasına aldırmadan ve birden tüm bu depresyonun sebebi gözlerimin önünde canlandı. Sarayın avlusunda yüzlerce yeniçeri toplanmış, kardeşimin kellesini talep ederek bağırıp çağırıyorlardı.

28 Kasım 2006 (3): ‘Bütün bildiklerimi cuma günü bayrak töreninde açıklayacağım’ yazdım elimizdeki en büyük puntolarla okul gazetesinin manşetine. Baskıya götürürken yüzümde sadist bir gülümseme vardı. Gazetenin çıkmasıyla birlikte herkes birbirine gösterip köşelerde fısır fısır konuşmaya başladı. Hayatlarının en uzun haftası olacaktı ve ben onları kıvrandırken izlemekten zevk alıyordum. Üzerine gazyağı döktüğüm karıncaları ateşe vermeden önceki şaşkın hallerine benziyordu. Hepsi yanıma gelip ne bildiğimi öğrenmek için kendilerince büyük, bence zavallı teklifler yapıyorlardı. Aynı huzursuzluk öğretmenlere de yansımıştı. Salı günü geometri hocası istifa etti, çarşamba günü iki öğrenci kayıtlarını başka okula aldırıldılar, perşembe günü okul çıkışında bir veli ağzımı burnumu dağıttı. Cuma günü bayrak töreninde İstiklal Marşı’nın hiç bu kadar detone söylendiğini duymamıştım. Törenden sonra mikrofonu elime aldım ve ‘Herkesin, kimsenin bilmesini istemediği en az bir tane karanlık sırrı olduğunu biliyorum artık’ dedim.

28 Kasım 2006 (2): Mırıl mırıl sesler duyduğumda ilk başta yine rüya gördüğümü sandım. Burası her zaman o kadar sessizdi ki, bir ses duyduğumuzda hemen kulak kesiliyorduk. Yeni gelenler çok korkarlardı bu seslerden ilk bir kaç ay. Genelde ya ısıklık çalma ya ağlama ya da dua sesleri oluyordu. Bu pazar günü de az yukarıdan ince bir sesin içini çeke çeke ağladığını ve adımı söyleyerek beni ne kadar özlediğinden bahsettiğini duydum. Biraz daha kulak kesildiğimde yalnız olmadığım dikkatimi çekti. Kızım ve oğlumla birlikte gelmişti yine. Üzerime ince ince su damlamaya başladığını hissettim, suluyorlardı mezarımı yine. Daha geçen haftanın soğuk algınlığını yeni atlatmıştım ama yapabileceğim bir şey yoktu. Pazar sabahları ne zaman rahatça yatabilmiştim ki?

28 Kasım 2006: Silah sesini duymamla var gücümle ileri atılmam bir oldu. Hayatımda koşmadığım kadar hızlı koşuyordum. Ayaklarım kelimenin tam anlamıyla popoma değişti. Biraz sonra alnımdan sızan terin tuzlu tadını ağızımda hissettim. Nefesimi kontrol etmeye çalışıyordum ancak faydası yoktu. Neredeyse nefeslerini ensemden hissediyordum. Ayak seslerini hemen arkamda duyuyor, başımı çevirip baktığımda sağımda, solumda bana yetişmeye kararlı, hırstan gerilmiş yüzlerini ve boyun damarlarını görüyordum. Az sonra geçtiğim yerlerden tekrar geçtiğimi fark etmemle paniğim ve yorgunluğum iç içe geçti. Bir kaç dakika sonra tam karşımda beliriveren 'Finish' yazan çizgideki kurdelayı geçmemle yere yığılmam bir oldu. Alkış seslerini hayal meyal duyabiliyordum.

26 Kasım 2006: Sarhoş olduğumda, telefon elimde öldürücü bir silaha dönüşüyordu. Alkollü araba kullanarak kendinizi ve başkalarını öldürebilirsiniz, alkollü telefon kullanarak da kalan bir kaç gram özsaygınızı. Sabah uyanıp da son arananlar listesine bakmak; aradığım saati, konuşma süresinin kısalığını görmek; ne dediğimi hatırlayamamak beni kudurtuyor; bir sonraki içeceğim akşam telefonu saklamaya yeminler ediyordum. Dün yine onu aradım, sekizinci çalışta nefes nefese açtı telefonu. ‘Sevişiyorum, şimdi konuşamam’ dedikten sonra kapattı. ‘Boşalınca ara beni’ demek için ağzımı açtım ama çoktan kapatmıştı. Telefona baktım bir süre belki bir şeyler söyler diye ama kesik kesik dıtladı sadece. Rehberde sıradaki isme baktım kendime bir kadeh daha doldururken. Epey zaman olmuştu konuşmayalı, uykusu hafifti hatırladığım kadarıyla.

25 Kasım 2006 (3): Islık çalarak işe geldiğimi görenler garip bakışlarla karşıladılar beni fabrikanın kapısında. Sebepsiz yere mutluluktan ayaklarınız yere basmadan yürüdüğünüz günlerden biriydi işte benim için. Aslında pek sebepsiz de sayılmazdı. Karımı ne kadar çok sevdiğimin o minik kafama dank ettiği günden beri ağızım kulaklarımda dolaşıyordum. O sabah da altı gibi uyanmış, yanıma döndüğümde, o meleğe benzeyen yüzünde uykunun tatlı gölgesini, saflığın göz kamaştırıcı ışıltısını görmüştüm. Dayanamayıp öptüm ve sonra seviştik. Yıllardır olmadığı kadar şiddetli ve yoğun seviştik. Yıkanıp hazırlanıp işe geldiğim tüm bu süre boyunca, onu ne kadar sevdiğimi, kaybetmeye ne kadar yaklaştığımı düşünüp durdum. Fabrikadan içeri girip makinemin başına geçtiğimde aklım bu düşüncelerle doluydu ve işaret parmağımı koklayıp duruyordum. Parmağım öylesine o kokuyordu ki, burnumdan çektiğim anda, diğer kokulardan midem bulanıyordu. Bir kaç saat boyunca bu düşüncelerle meşgul olarak çalışmaya çalıştıktan sonra, dikkatim öylesine dağılmış ki, kesilmesi gereken bir sonraki sac parçasıyla birlikte işaret parmağım da koptuğunda ağızımdan en ufak bir ses bile çıkmadı. Sadece kopan parmağıma, uçup giden kokusuna, bunca yılın pişmanlığına gözlerimi dikmiş, donup kalmıştım. İşte sonunda onu kaybetmeyi başarmıştım.

25 Kasım 2006(2): ‘Elektrik süpürgesinin sesiyle uyanmaktan nefret ediyorum’du aklımdan geçen ilk düşünce. Evin kirliliğine isyan başlatan elektrik süpürgesi ve bulaşık makinesinin düeti öyle bir gürültü çıkarıyordu ki, beynimi delmeye gelen matkabı fark etmemişim bile. Son anda uyanıp kalktım ve saatin 9:30 olduğunu gördüm. Alarmım yine çalmamıştı ve odanın bir köşesinden şaşkın ve panik halime bakıp ‘dı dı dı dıt’ diye kıs kıs gülüyordu. Alelacele tıraş olmaya başladım ve tıraş köpüğümün, kendisini sürdürdüğümde Noel Baba’ya benzediğimle ilgili yorumlarını dinledim kaç yüzüncü kez. Diş fırçam ağızımdaki çürükler yüzünden, işi bıraktığı ve hayatta ağızıma girmeyeceği konusunda inatçıydı yine. Giyinmek için elbise dolabını açtım ve dün gece komik olduğuna inandıkları için, yan komşum olan üniversite öğrencisi kızın dolapları ile yine yer değiştirdikleri dikkatimi çekti. Elbise dolabını kapatıp işi aramaya karar verdim ve telefonumu elime alıp numarayı çevirdim. Her zamanki muzipliği ile Darülaceze’yi bağladı ve ben bu şakacı evden artık sıkılmaya başladığımı düşünerek arkamdaki sandalyeye çöktüm. O da son anda çekildi ve yere yapıştı.

25 Kasım 2006: Sinirimden ne yapacağımı bilmiyorum. Kıskançlığın o kızgın alevleri içimi öyle bir kavurmaya başlamış ki, derimin ısındığını hissediyorum. Aylardır kendim her haltı yememe rağmen aklımın ucuna bile gelmeyen duygular şimdi nereden, ne zaman çıkıp da zihnimi işgal etti anlayamıyorum. Odada bir aşağı bir yukarı yürüyüp, şimdi bir sigara içmenin ne kadar enfes olacağını kuruyorum. Başka bir erkeğin ona durmadan ilan-ı aşk etmesi, ısrar etmesi, kapısına dayanması karşısında elim kolum bağlı durmak zorundayım. Bu bir film olsa 'Bak koçum' der konuşur, anlamazsa döversin bir güzel ama, değil sanırım. Ya da bana en azından gerçek gibi geliyor. Aşk garip bir duygu, kıskançlıkla paketlenmiş geliyor, biri olmadan öbürünü de veremiyoruz üzgünüz, diyor *Cupid* denediğinizde. Çaresizlikten tırnaklarımı etime geçirmek, tanımadığım bir adamın pes edeceği zamanı beklemek, bütün yaptıklarından sonra bunlara benim yol açtığımı bilmek... Tüm diğer küçük zebaniler dans ediyorlar lekeli halının üzerinde. Zıp zıp zıplıyorum üzerlerinde ezeyim diye. Her şey geçip tüm sular sakinleştiğinde güleceğin şeyler, her şey geçmeden ve boğulacağına eminken nasıl da panikletiyor insanı. Garip bir dengesi var yine de hayatın açıklayamadığım, karma dedikleri gerçek galiba. Daha bu sabah yatakta bir melek gibi huzurlu uyurken, uyanmadan önce yetiştirmek için alelacele ona kahvaltı hazırlarken, yüzünde ona özgü mimikleri izlerken içimde akan kanı ısıtan ne peki? Başka birisi ona aynı şekilde bakamaz gibi geliyor ve kızıyorum deneyecek kadar küstah olmasına. Kıskançlıkla iki kişi savaşılmıyor ama. Tek başınızayken için için yiyor sizi kanser gibi.

23 Kasım 2006(3): ‘Beni sonsuza kadar sevip, asla terk etmeyeceğine, her zaman biricik prensesin olarak kalacağıma söz verir misin?’ dedi. ‘Veremem’ dedim. ‘Beni sonsuza kadar sevip, asla terk etmeyeceğine söz verir misin?’ dedi. Sustum. ‘Beni sonsuza kadar seveceğine söz verir misin?’ dedi. Bir damla yaş yuvarlandı gözümden. ‘Elimi tutar mısın?’ diye fısıldadı. Odadan çıktım. Çıkar çıkmaz elini tutmak istedim. Biraz sonra, onu sonsuza kadar seveceğimi fark ettim. Eve vardığımda onu hayat boyu sevip asla terk etmeyeceğime ve onun her zaman biricik prensesim olacağına emindim.

23 Kasım 2006 (2): Havalarda ne ısınmış ne de soğumuştur ve ben bu yüzden tek kelime sohbet açamıyordum. Annemi arayayım, o nasılsa konuşacak bir şeyler bulur dedim. Yanlış numara çevirdim ve karşıma bir pideci çıktı. Biraz konuştuktan sonra aç olmadığım halde iki lahmacun almaya ikna etti beni. Kapar kapamaz evde lahmacuna koyacak yeşillik kalmadığını gördüm. Pideciyi tekrar aradım yeşillik söylemek için, ama annem çıktı bu sefer. Bana komşumuz Selvihan Teyze'nin romatizmalarının çok azdığını ve herhalde yağmur yağacağını anlatmaya başladı. İşte dedim, yağmur geliyordu. Aradığım havadan sudan konuyu bulmuştum. 'Anne kapamam lazım, lahmacunlarım soğuyacak' dedim. Masayı kurmaya başladım. En güzel yemek takımıyı çıkardım, şamdanlara mum koydum, bembeyaz örtüler serdim ve beklemeye başladım. Otuz dakika, bir saat, bir buçuk saat geçti, ne gelen vardı ne giden. Yine özene bezene yaptığım hazırlıklarla sap gibi kalmıştım ve o gelmemişti. Ağlaya ağlaya masa başında uyuyakaldım.

23 Kasım 2006: Bütün şehre üzerinde sadece dev bir soru işareti olan afişlerden asmışlardı. Soru işaretinin altında da kırmızı harflerle 'Çok az kaldı' yazıyordu. Tüm şehir, bu afişlerin ne için olabileceğini konuşmaya başladı. Kimisi yeni bir bankadır derken, bazıları bir alışveriş merkezi, bazıları da kahve zinciri olduğuna dair bahislere girdiler. Bir kaç gün sonra afişlerin yerini 'Son üç gün, hazırlanın' yazan alev kırmızısı afişler aldı. Tüm şehir başka konu konuşmaz olmuştu. Herkes açıklandığı gün her ne ise, oraya gideceklerini ya da satın alacaklarını birbirine anlatıyordu. Gelmiş geçmiş en etkili iştah kabartıcı pazarlama kampanyalarından biri olmuştu. Sonra büyük gün geldi ve sabahında İsrail borusunu öttürdü, güneş batıdan doğdu ve sırat köprüsü için upuzun kuyruklara girmeye başladı tüm insanlık.

22 Kasım 2006 (3): Bir kaç ufak tefek garipliğim vardı aslında baştan beri. Tuvalet kağıdı rulusunun sadece tam ortasındaki on iki parçayı kullanabiliyordum, ayakkabılarımı her zaman iki numara küçük alıyordum ki benden küçük ayakkıların neler çektiğini anlayım, zapping yaparken mutlaka Fibonacci serisine göre geziyordum kanalları. Fakat bunların hiçbiri kendimi deli olarak görmemi sağlayacak ciddiyette değildi bana kalırsa. Tüm delilerin giymeye bayıldıkları o önden bağlamalı gömlekleri korkunç rahatsız ve rüküş bulurdum, şimdiyse üzerimden çıkarmıyorum. Hem insanlar, kim deli kim değil karar verebilme küstahlığını kendilerinde nasıl bulabiliyorlar? Kendini Napolyon sanan bir arkadaşım vardı, bunca savaş görmüş geçirmiş olmasına rağmen müthiş alçakgönüllü, tatlı bir adamdı. Bana göre askeri bir deha, bazılarına göre deliydi örneğin. Sanırım psikiyatride buna kafayı sıyırmak ya da keçileri kaçırmak diyorlar. İşte bu yüzden ben de bir hastaneye kendimi yatırmak yerine, trafiğin en yoğun saatinde korna sesleri eşliğinde egzoz dumanı soluyarak sakinleşmeyi tercih ediyorum.

22 Kasım 2006 (2): ‘Dönüp durma, başımı döndürdün’ dedi annem sinirli sinirli. Halbuki ben dönmeyi çok seviyordum. Mevleviler de çocukluklarında bu sorunlarla karşılaşmış mıdır acaba, diye düşündüm. Yerdeki uzun bir karınca sürüsüne gözüm takıldı. Peşlerine takıldım, nereye gittiklerini görmek için. Çok yavaş hareket ediyorlardı, canım sıkıldı, en öne atladım ezdim hepsini. Anlamsız bir şekilde masalar arasında koşmanın çok iyi bir fikir olacağını düşündüm nedense. Tam köşelerde keskin dönüşler yapıyor, elimdeki direksiyon sayesinde virajları rahat alıyordum. Tam o sırada bir garsonun bacaklarına çarptım. Elindeki pasta dolu tepsiyi üzerime düşürdü. Filmler dışında bir kez bile olmadığına emin olduğum bir pasta kavgası başladı bunun üzerine. Garsonlar müşterilere beyaz kremalı pasta yetiştirmeye çalışıyorlardı var güçleriyle. Ben sürüne sürüne menzillerinden çıktım. Duvarın dibindeki elektrik prizine bir parmak sokasım vardı ama kendi parmağımı sokmayacak kadar da aklım vardı. Tatlı savaşında uçuşan vezir parmaklarından birini soktum ve sigortalar attı. Karanlıktan istifade edip kaldırırma çıktım. Geceyi enfes bir şekilde bitirecek en muhteşemini sona saklamıştım. Karşıdan karşıya kendi başıma geçmek ve karşısinın buradan gözükteğü kadar enfes olup olmadığına bakacaktım. Hmm nasıldı, önce sola sonra sağa ve bir adım...

22 Kasım 2006: Kapıcımız zili her zamanki gibi tam 20:15'te çaldı. Çöp istemeye gelmiş. Hiç yoktu ve utandım onu bir kez daha eli boş göndermeye. Hemen elimdeki mandalin kabukları ve selpaktan bir şeyler ayarlayıp bir torbaya doldurdum. Teşekkür edip gitti. Kapıcı gider gitmez, apartman yöneticisi geldi. Bazı dairelerden sahte çöpler çıktığına dair şikayetlerin arttığını, bu konuyla ilgisi olanların kalorifer peteklerine tüm apartmanın çoraplarını asacaklarını söyledi. Kimin böyle aşağılıkça bir şey yapmış olabileceğini araştırmak için hep birlikte çöp varilini boşalttıktan sonra her daire, kendi çöpünü sahiplenecek, böylece suçlu ortaya çıkacaktı. Bir bahane uydurup kaçmam gerekiyordu. Hemen bir bavul hazırladım, içine 'İtalyan Mutfağından Seçmeler' kitabımı ve pratik yapmak için biraz makarna koyup gecenin sessizliğinde, paltomun yakaları havada hızlı hızlı uzaklaştım. Burnuma kaldırımdan pis kokular geliyordu.

20 Kasım 2006 (4): ‘Hadi canım’ dedi. ‘Evet yemin ederim ki!’ dedim. ‘Ya git işine’ dedi. ‘Aaa yalan mı söyleyeceğim sana?’ dedim. ‘Olmaz öyle şey, yanlış duymuşsundur’ dedi. ‘Duymadım, gözümle gördüm ya’ dedim. ‘Yok yok, o işte bir yanlışlık var’ dedi. ‘Yok yanlışlık, getir Kuran’ı el basayım’ dedim. Bir an durup düşündü, sonra ‘Aaaa, az kalsın kandırıyordun beni ama gözünden anladım, atıyosun ha ha’ dedi. ‘Bak dedim, sadece ben değil herkes biliyor, üç maymunun ikisi bile kabullendi artık’ dedim. Sustu, derin bir nefes aldı. ‘Sahi mi ya?’ dedi. ‘Sahi’ dedim. Omzuma kapanıp ağlamaya başladı. ‘Şşşt şşşt’ dan başka teselli sözü çıkmadı ağızımdan. İki hıçkırığı arasındaki süre uzamaya başlayınca usulca ayağa kalktım, divana yatırdım, önce üzerini sonra kapıyı örtüp çıktım.

20 Kasım 2006 (3): 'Vroom vroom' diye motor sesi çıkartarak salonda koşuşturuyordu çocuklar. Şans eseri mutfığa giderken duydum bu sesleri ve hemen anladım ciddi bir sorun olduğunu. Pistonları darmadağın olmak üzereydi küçük olanın. Kucakladığım gibi soluğu hastanede aldım. Motor sorunlarından anlayan nöbetçi doktor olmadığını söylediler, söylene söylene eve döndük. Daha önce doktorculuk oynarlarken hep doktor olan büyük oğlan da bir yorum yapamıyordu kardeşinin durumuyla ilgili. Bütün gece başında bekledim ufaklığın, uyandıkça motor yağı içirdim, kustukça ağzını sildim. Arabalardan anlayan bir babaları olduğu için ne kadar şanslıydı çocuklarım.

20 Kasım 2006(2): ‘Müjde, eski müzik grubumuzu yeniden topluyoruz’ dedi kapıda karşımda duran sırtkan ve puantiyeli papyon giymiş adam. Elleriyle gitar çalar gibi yaptıktan sonra solosunu bitirdi ve baş parmağıyla solo sırası sende anlamına gelebilecek bir işaret yaparken göz kırptı. ‘Haa ne diyorsun?’ dedi. ‘Size iyi şanslar ama ben ne yapabilirim bu konuda?’ dedim. Yüzünden yıldırım gibi bir hayal kırıklığı ifadesi geçti ama hemen toparladı. ‘Kimse senin gibi sallayamaz o bagetleri, hadi biliyorsun sensiz toplanamayacağımızı’ dedi. ‘Ama’ dedim, ‘ben sizi hayatımda ilk kez görüyorum, hayatımda da elime baget almadım’. ‘Uzun zaman geçti tabii, normal böyle hissetmen, benim de ödüm kopuyor aslında, hadi hazırlan gidelim’ dedi. ‘Sıkıldım ben hep arka planda olmaktan, bas çalıcım o zaman artık’ dedim ceketimi alıp kapıyı çekerken.

20 Kasım 2006: Tam karşı duvara sırtını dayayarak yerde oturmuş, çok ama çok derinlere dalmıştı. Göz kapaklarının yarı açık olmasından çok yarı kapalı olduğu dikkatimi çekti. Kırış kırış olmuş derisinin katmanları arasından dışarı bakan, yardım isteyen birisi var gibi geldi bana. Her şeyden bezmiş, gitmek isteyen ama iki dakika soluklanma molası vermiş biri gibi görünüyordu. Sıcaktan ter içinde kalmış, üzerindeki eski gömleğin koltuk altları her an büyüyen halkalar ile bezenmişti. İnsanlar ya bacaklarının üzerinden atlayarak geçiyor, ya da ayaklarına çarpıyorlardı öfkeyle. Hepsini kaldırabildim ama tam alnında beş dakikadır utanmazca yürüyen sineğin küstahlığına dayanamadım. Yerimden kalkıp iki adımda yanına vardım ve alnına sertçe bir şaplak indirdim. Duvardaki sineğin ölüsüne baktım şaşkınca ve az önce yaşlı adamın olduğu yerdeki su birikintisine. Yaşlanıyordum, bitkindim ve artık gitmek istiyordum.

19 Kasım 2006 (2): ‘Düşlerini fırçaladın mı?’ diye sordu annem beni yatağa yatırırken. ‘Evet’ diye yalan söyledim, bir korsan gemisinin direğinden cevaplarken. Her zaman okuduğu kitaptan okumaya başlayacaktı ki ‘bana masal anlatma’ dedim eline dokunarak. Şaşırdı ve ‘peki’ dedi. ‘Babanı sekreteriyle bir otelde yakaladığımdan beri yeniden içmeye başladım. Tek başıma kalmaktan ödüm koptuğu için boşanamıyorum ve acımla başka türlü baş edemediğim için yeniden bacaklarımı jiletlemeye başladım’. Beyaz atımın arkasına atlayıp benle uzaklara gelmesi için elimi uzattım ama o attan korktu. Ayağa kalktı odadan çıkmak için. ‘Işık açık mı kalsın?’ dedi. ‘Göreceğimi gördüm kapatabilirsin’ dedim kalınlaşmış sesimle.

19 Kasım 2006: Otobüs aniden fren yaptığında sendeledim ve tam yanımda duran kadının ayağına bastım sertçe. Olayın ne kadar istem dışı olduğunu görse de bana nefret dolu bakışlarla baktı. Ben hemen ‘Çok affedersiniz’ dedim, dirseğine dostça dokunarak. ‘Affetmiyorum sizi’ dedi. ‘Ama istemeden oldu’ dedim. Biraz öteden yaşlıca bir adam ‘Kadın haklı, göz göre göre ayağına bastınız ve bunu tam otobüsün fren yaptığı o ana denk getirdiniz’ dedi. Kulaklarıma inanamıyordum. Şaşkınlıkla ağızımı açtım ki, tam arkamdan başka bir adam ‘Sanığın otobüsten atılmasını ve bir ay boyunca hiçbir toplu ulaşım aracı kullanmaması cezasına çarptırılmasını talep ediyorum’ dedi. Etraftakiler alkışlamaya başladı bu laf üzerine. Az önce konuşan yaşlı adam, iniş kapısının oradaki ilk yardım çekici ile cama tak tak vurdu ve herkesi susturdu. Bana dönüp söyleyecek bir şeyim olup olmadığını sordu. Ağızımdan sadece çok pişman olduğuma dair bir iki geveleme çıktı. Karar beklediğim gibiydi ve bir sonraki durakta kınayan bakışlar altında otobüsten inip eve yürümeye başladım.

18 Kasım 2006 (4): Söylediğim hiçbir şeyin en ufak bir önemi bile olmadığı kafama dank ettiği için beri konuşmamaya karar vermişim. Aklıma söylemeye degecek tek bir fikir gelene kadar susacaktım. Çok sıkıştığım durumlarda da yazarak idare ediyordum. Kaynar suya yakın bir sıcaklıkta duşun altına giriyor, aklıma dile getirmeye degecek bir şeyler gelmesini umuyordum. Kulaklarıma tıkaç tıkayıp, burnumu da tıkadıktan sonra kendimi soluksuz bırakıyor ve panik olan zihnimin o derinlerde sakladığı düşünceleri serbest bırakmasını bekliyordum. Ayaklarımı kapıya sabitleyip, bir saat baş aşağı duruyor, beynime giden kanın orayı biraz yıkayıp temizlemesini umuyordum. Bütün çabalarım nafileydi ve korkunç gerçeği fark ettim:

-‘Düşünemiyordum öyleyse yoktum’.

18 Kasım 2006(3): ‘Dünyada benden çirkinini var mı?’ diye sorup da ‘yok’ cevabını aldığımdan beri aynama küsmüştüm. Kendi görüntümü görmeye dayanamıyordum artık ve aynam da bu depresif halimi gördükçe bana benden daha yakışıklı adamların yansımasını gösteriyordu ki bu, dünyadaki herhangi birisi olabiliyordu. Tabii bu durumda tıraş olmak gittikçe zorlaşmaya başlamıştı ve yüzüm her sabah kesik içinde kalıyordu. Çocukların sokağa çıkabildikleri saatlerde dışarı çıkmam yasaklanmıştı ve odalarımın biri, yemek yemedikleri için anneleri tarafından bana verilen minik çocuklarla tıka basa doluydu. Devamlı ‘Güzel ve Çirkin’in eski bölümlerini izliyor ve bir gün aslan adam Vincent gibi olmak istiyordum. Bütün bunları, sabah kahvaltı ederken dolaptaki yumurtalara anlattığımda hiçbir tepki vermediler. Ben de sucuğun içine kırıp hepsini yemeye karar verdim. Fakat bana yoldaşlık etsin diye her sabah üzerinde kuluçkaya yattığım bir tanesi, tam o anda kabuğunu kırıp dışarı çıktı ve şaşkın bir suratla bana baktı. Babalık duygularım kabardı ve kollarımı açıp sarılmaya gittim. Benden korktu ve arkasını dönüp kaçmaya başladı. Ben de tutup başını ısırdım. Sanırım benim içim de çirkindi ve o sırada ‘Iron Man’ çalıyordu tamamen rastlantısal.

18 Kasım 2006 (2): Kanlıca'ya birlikte yoğurt yemeye gitmiştik. Ben ne kadar çaktırmamaya çalışsam da minik üflemlerimi fark etti. Yıllar önce süttten ağzımın yandığı olayı anlattım ve güldüm. Sonra o da güldü. Tıpkı yıllar önce komşumuzun bana güldüğü ve daha sonra kendisinin de kaynar sütle ağzını yaktığı gibi. Oturduğumuz yeşillikler içindeki çay bahçesi, ustası öldüğü için yağ bal işine girmek zorunda kalmış çocuk işçiler tarafından işletiliyordu. Uzaktan tatlı tatlı davul sesleri geliyordu ve yemekten hemen sonra oraya gidip dinlemeye karar verdik. Görünce sıvıdığım paçalarımı indirdiğim derenin şırıl şırıl sesine, altın kafeste olmalarına rağmen 'Vatanım' diyen bülbüllerin şakımaları karışıyordu. Biz yemekte birer porsiyon tavuk şiş yedik ama yan masadaki dostlarımız acı söylediler ve Adana yediler. Yemeğin üzerine meyve istedik ve portakal geldi. Ben ikimiz için de soydum ve sevgilimin başucuma koydum kabuklarını. Hesabı istedim ama birden cüzdanımı evde unuttuğumu fark ettim. Sevgilim hiç telaşlanmadan bu gibi günler için sakladığı ak akçelerle ödedi hesabı.

18 Kasım 2006: Ateist olduğumdan beri Tanrıya inanma isteğim iyice azmıştı. Sigarayı bıraktığım ilk günlerde olduğu gibi, ellerim titriyor ve tapacak kutsal bir varlık arıyordum. Tam da bu arayışımın doruk noktasında çıktı karşıma veya o hep orada duruyordu da ben ilk kez gördüm. Ağlıyordu, usul usul durduğu köşede. Gözyaşlarından birini içime çektim öperek, hüznünü de birlikte çekip götürürüm ümidiyle. Gözyaşı tuzlu, hüznü buzlu. Elimi tuttu, sıcacık avucunda hafifçe sıktı. ‘Neden ağlıyordun?’ dedim, ‘Yine gideceksin’ dedi. Duymak istemediğim doğruları her söylediğinde yaptığım gibi konuyu değiştirdim.

-‘Biliyor musun bu hafta Tanrıyı bıraktım’

16 Kasım 2006 (3): Asansörde eli elime ilk kez değdiğinde, stetoskopun tene değdiğinde hissettiğime benzer tatlı bir ürperti hissettim. ‘Kaça çıkıyorsunuz?’ diye sordum adım gibi bildiğim halde oturduğu katı. Beş katlık yolculuğun tamamını kendimce çaktırmadan, ama onun yüzündeki utangaç gülümsemeye bakılırsa gayet aleni, görüntüsünü zihnime kazımaya çalışarak geçirmeye kararlıydım. Böylece, asansör kabinini, apartmanı, İstanbul’u, her şeyi silmek ve sadece onun görüntüsü ile doldurmak istedim tüm zihnimi. İkinci kata geldiğimizde biraz daha soğuk gibi geldi bakışları. Bir şeyler değişmişti besbelli, daha sert bakıyor ve bakışlarını yerden kaldırmıyordu. Üçüncü kata geldiğimizde, eğer istediği buyusa, benim de oyunu onun kurallarıyla oynamam gerektiğine karar verdim ve ben de sırtımı döndüm ona. Dördüncü katta onu çok özlemiştim bile. Yaptığıma pişman olmuş, her şeyin eskisi gibi olmasını istiyordum yine. Tam bunu söylemek için ona dönmüştüm ki, asansörün kapıları açıldı ve aşkım arkasına bile bakmadan, mağrur ve hüzünlü çıkıp gitti.

16 Kasım 2006 (2): ‘Kara trenin zıddı nedir?’ diye sordu minik yeşil gözlerini gözlerime dikip. ‘Beyaz bulut mu?’ dedim. ‘Neden?’ dedi, her şeyi sorduğu gibi. ‘Çünkü beyaz bulut, kara trenin üzerinden geçer gider, tren raylara mahkumdur’ dedim. ‘Beyaz bulutları kullanan makinistler de var mı?’ dedi. ‘Evet dedim, kardeşin bir tanesini kullanıyor mesela şu anda’. Gözleri parladı. ‘\$#%\$#!?! ne demek peki?’ dedi. ‘Bunu da nereden öğrendin?’ sakın bir daha ağzına alayım deme’ dedim merakını kabartarak, bu kelimenin iyice beynine işlenmesine yol açtığımı bile bile. Minik eli elimin içinde terliyor, küçücük adımlarıyla bana yetişmeye çalışırken, kafasını yana kaldırıp soru sorarken, gözümü yakalamaya çalışması boğazıma bir şey düğümlüyordu. Hayatımda ilk defa bir cüceye aşık olmuşum ve ne yapacağımı bilmiyordum.

16 Kasım 2006: E-postamdaki 'Gelmeyen Kutusu' ağzına kadar doluydu yine açtığımda. Bana yazacağını düşündüğüm bütün mesajlar oradaydı ve ben yine hiçbirini okumaya kıyamayarak kapadım hemen. Tam mesajlarımı kontrol ederken mesaj atmaya kalkar ve İnterneti meşgul edersem diye korkuyordum biraz da. Bir tur atıp geleyim, belki akşam üstü e-postası ile gelir diye düşünerek tıraş olmaya çıktım. Müthiş bir sıra vardı berberde. Sıra beklerken yanımdakine 'sizinki neydi?' diye muhabbet açmaya çalıştım ama en kisası 'saç', en uzununu 'sakal'dan öteye gitmedi sohbetlerimiz. Tam sıra bana geldiğinde, üç berber de müşterilere teşekkür ederek tarak ve makaslarını bize doğru attılar ve bizleri alkışlayarak dükkânın arka tarafına gittiler. Bu kadar kısa kesmeyeceklerini bildiğimiz için alkışlamaya devam ettik ve gerçekten bir süre sonra geri gelip dört müşteriyi daha tıraş ettiler. Enseler uzun, yanlar kısa, üstler kıvrıkcık bir tıraş rica ettim. On beş dakika sonra aynada kısacık enseme, uzun yanlara ve dümdüz üste bakıp kafamı salladım, tam istediğim gibi olmuştu tıraşım. Gayet memnun bir şekilde oradan ayrıldıktan sonra, saatin kaç olduğuna bakmak için bir taksiye atlayıp Konak'taki saat kulesinin oraya gittim. Meydanda inip, yeni yapılan alışveriş merkezinin çatısına doğru bakmaya başladım. Gözlerimi kırpmadan bir süre oraya bakmaya devam ettim. Önce orta yaşlı bir kadın durdu ve bana 'ne var, ne oluyor?' dedikten sonra aynı yere bakmaya başladı. Bir süre sonra üç liseli çocuk da grubumuza katıldı. On dakika sonra, yirmi, yirmi beş kişi alışveriş merkezine doğru yukarı bakıyorduk. Bir süre sonra tam düşündüğüm gibi, bu kadar kişinin izlediği bir çatıda, bir meczup belirdi ve birileri bir şeyler yapmazsa atlayacağını söylemeye başladı. Aşağıdan birileri megafonla birilerinin yolda olduğunu, sakın olmasını söyledi. Sanki bunu dememişler gibi adam atladı. İtfaiyenin gerdiği brandayı havada fark edip var gücüyle kollarını çırparak, brandayı pas geçmeyi başardı. Saat kulesi çok geç olduğunu fısıldadı. Aceleyle eve döndüm. Yine tanımadığım bir sürü adamın viagra'yı denemem gerektiği ile ilgili ısrarlı mesajları dışında e-postam yoktu.

14 Kasım 2006: Burnumdan atlamaya karar veren ilk kan damlası önümdeki masa örtüsünde kusursuz daireye benzer bir leke bıraktı. Lekenin tam merkezine gözümü dikmiş, az sonra öncü damlayı takip edecek sürüyü bekliyordum. Başımı geriye götürmem mi götürmemem mi gerektiğini unutmuş, ya da daha doğrusu umursamıyordum. Önce masum, tek bir damla geliyordu her zaman. Tam duracağını sandığım anda, '*kan-dır-dım*' der gibi bir neşeyle oluk oluk kan fişkırıyordu burun deliklerimden. Biraz sonra, arkamdan pıtır pıtır koşan ayak seslerini duydum. Nasıl hissediyorsa, her seferinde yanıma geliyor, her an yanında bulundurduğu tamponları burnuma tıkıyor, üstü başı kan içinde kalana kadar başımı göğsüne yaslayıp sarılıyordu. Öylesine delice seviyordum ki, onsuz olma düşüncesi korkudan felç ediyordu beni. Onun için de aynı olacağını hissettiğim için, HIV pozitif olduğumdan hiç bahsetmedim. Birlikte geldik, birlikte gitmeliydik.

13 Kasım 2006(2): ‘Bir lokma daha yersem patlayabilirim’ dediğinde çoğu insan gibi ne kadar doyduğuna dair bir benzetme yaptığını sanmıştık rahmetlinin. Korkunç patlamayla birlikte darmadağın olan İngiliz yemek takımının üzerinde mavi desenler vardı. Tam o sırada fabrikada bir bant arkasından çıkan porselenler Birmingham’da bir beş çayı sırasında iki İngiliz leydinin ağızlarının tadına bakıyorlardı. İngiliz leydilerin çayın yanında yedikleri kurabiyeleri aldıkları pastanede çalışan Pakistanlı aşçı, gündüz düşlerine dalmış, Pakistanlı aksanını kaybetmeye çalışmak için, açık duran televizyonda konuşan aktörleri taklit ediyordu. İzlediği dizide sarışın bir polis, masum bir ailenin evine bomba koyma planları yapan iki Arap teröristi arayıp duruyordu ve teröristlerden birini kuzeni oynuyordu. Sarışın polisi oynayan aktörün saati durmuştu ve o farkında olmadığı için çekimlerden sonra gitmesi gereken dışçı randevusunu kaçırdı. O gece dışının ağrısı çığırından çıkınca gece yarısı açık eczane aramak üzere dışarı çıktı. Arabasıyla yan sokağa yeni dönmüştü ki, korkunç bir patlama oldu ve arabanın kaportasına koca koca İngiliz porseleni yemek takımı parçaları yağdı. Hayat da işte böyle bir dairedir ve her an patlayabilir demek istiyorum.

13 Kasım 2006: Bir gün yolda yürürken, canım inanılmaz şekilde çorba çekti. Çorbacıya girdim, bir ezogelin istedim. Beş dakika sonra çorbam geldi, ancak içinde kıl vardı. Daha doğrusu bir kıl öbeği vardı. Bir çektim baktım; peruk, altında da bir adam vardı. ‘Ne yapıyorsun çorbamda hemşerim?’ dedim. ‘Çorbada benim de tuzum olsun istedim’ dedi. Daha sonra sohbet etmeye başladık. Tuz gölünde dalgıç olarak çalışıyormuş. “İlla iş yerime beklerim, biraz tuzumu ye abi” dedi. Kalktık gittik. Turizm Bakanlığı her göle bir canavar kampanyası ile bu yaz turizmi patlatmaya çalıştığı için dalgıçlarla gölün dibini taratıp önce kendi kaynaklarımızdan yararlanmayı, bu olmazsa Loch Ness canavarını seneliği 25 milyon dolara kiralamayı planlıyormuş. Ben de giydim takımları, yeni dostumla beraber daldım göle. Ancak dipte gördüklerim midemi bulandırdı. Ne kadar deniz canlısı varsa bağlamışlar sandalyelere, elektrik verip göl canavarının yerini söyletmeye çalışıyorlar. Bu görüntüler beni derinden etkiledi ve çıkıp Greenpeace'e üye oldum. İlk olarak da balina avcısı gemilere kendimi zincirleme görevi verdiler bana. Çıktım açık denize, Norveç bandıralı bir gemiye zincirledim kendimi ama adamlar fark etmedi tabii beni. Bir ton su yuttum, o arada da adamlar çipurasından balinasına avlayıp mangal yaptılar güvertede. Sonunda Norveç'e ulaştınca bir tanesi beni fark edip zincirleri söktü. Cebimde beş kronum olmadan Oslo'nun ortasında kaldım. Otobüse binecek param bile olmadığı için, yolda bulduğum kayakları ayağıma geçirip kaymaya başladım. Kaydıkça kaydım, Alp disiplininin slaloma, slalomdan artistik kayağa ince geçişler yaparken Kış Olimpiyatları'nda altın madalya almışım . Madalya kürsüsünde İstiklal Marşımız çalınırken nasıl ağlamaya başladım. Bir baktım ikinci olan Avusturyalı bana sarılmış, seviniyor ayağına. Elini popomda hissedince kan beynime sıçradı. Çektim vurduğum orada ibneyi. Topukladım kaçtım, bir kamyonun arkasına tutundum. Kamyon şoförü sonunda beni gördüğünde, dedim böyle böyle namus için adam vurduğum. ‘Aaa o zaman durum başka, Hollanda'ya gidecen, orayla suçluları iade anlaşmamız yok, benim yolumun üstü atarım seni, hem orada La Vache Qui Rit fabrikasında benim dayı oğlu çalışıyor’ dedi. Bastık gittik Hollanda'ya, fabrikaya soktu beni dayı oğlu. Peynirlerin üstündeki üçgen amblemleri yapıştırıyorum. Yapıştırırken çok bastırduğum için peynirlerde parmağımın izi çıkıyormuş diye şikayet gelince işten çıkardılar. Kaldığım eve dönerken, Red Light sokaktan geçiyordum. Çırlıçıplak bir kadın, yaptığı şov gereği sokaktan geçenlere Selpak satmaya çalışıyordu. Bir anda aşık olduğumu hissettim ve sattığı bütün Selpakları aldım. Daha sonra tek tek açarak vücudunu mendillerle sardım ve onu sekse aç bakışlardan kaçırarak evinin kadını yaptım.

12 Kasım 2006 (4): Bütün kış ofiste çalışırken hayalini kurduğum hamağa yatmış, yandaki ipi çekerek o hipnotize edici ritimle sallanıyordum. Hamağın çapraz ipleri popoma batıyor ama aldığım keyif nedeniyle umursamıyordum. Hafif bir esinti yüzümü yalıyordu. Hamağın ayak tarafından bağlı olduğu ağaç, istese de istemese de Halil ve Halime adlı bir çiftin aşklarına sonsuza kadar tanıklık etmek zorunda bırakılmıştı. İsimleri birbirine benzeyen çiftlere nedense oldum olası antipati duymuşumdur. Sanki zorunluluktan berabermiş havası yaratırlar bende hep. Kafamı biraz daha kaldırdığımda, ağacın dallarında duran bakışlarını bana sabitlemiş bir sincapla göz göze geldim. Her an üzerime atlayacak gibi bir hali vardı. Elindeki fıncığı sinirli sinirli kemirdiğini gördüm. Belki de onun hamağıydı yattığım ama o aradaki boşluklardan düşeceği için sebebin bu olamayacağına karar verdim. Dişlek olması nedeniyle, dalga geçildiği için sinirli bir tipe dönüşmüş olabilirdi. Başka tarafa bakıp görmezden gelmeyi denedim ama kafama bir fıncık atarak dikkatimi yeniden kendisine yöneltti. Avuç içimden biraz büyük sincaptan ödüm kopuyordu. Bunların sakinlerinden şehirde bile görmemiştim, bir de psikopatı neler yapardı acaba adama? İpe daha sıkı tutundum ve kendimi zorlukla çekerek önce tek bir ayağımı yere bastım, daha sonra diğerini de yanına attım ve hamağı terk ettim. Arkama bakmadım ama bakışlarını ensemden hâlâ hissedebiliyorum.

12 Kasım 2006 (3): Seksen üç günde devri alem yapmış, denizler altına on dokuz bin fersah inmiş, balonla dört buçuk hafta gezmişim ama içimdeki bir şeylerin azıcık eksik olduğu duygusunu üzerimden atamıyordum. Bu çığlıncasına macera isteğini kimden aldığım konusunda da bir fikrim yoktu. Varlıklı ailemde herkes kendi halinde birer aristokrat olarak yaşıyordu. En son maceramdan yeni dönmüş, şöminenin önünde en iyi arkadaşlarımdan bir kaçıyla brandy içip briç oynayarak biraz dinlenmeye çalışıyordum ki kapı çaldı. Kapıyı açtığımda kimseyi göremedim. Eğlence için zili çalıp kaçan çocuklara bazı doğu ülkelerinde rastlandığını seyahatlerimde görmüş olduğumdan, bir anda aklımda bu olayla bağlantı kıvılcımı çaktı ve kapıyı kapadım. Biraz sonra zil aralıksız olarak tekrar çalmaya başladı. Doldurmakta olduğum pipomu masanın üzerine bırakıp arkadaşlarımdan özür diledim ve kapıya gittim. Bir kibriti kırdıktan sonra zile sıkıştırıp kaçmışlardı bu sefer. Biraz düşündüğüm zaman, aslında bunun çok zevkli ve macera dolu bir şey olduğunu kabul etmek zorunda kalıp bir kahkaha attım. Zili çaldıktan sonraki o bir iki dakika içinde var gücünle kaçmak, uzaktan bir yerden şaşkın suratları izlemek. Sanırım içimdeki macera ateşini söndürebilecek tek şeyi sonunda bulmuştum.

12 Kasım 2006 (2): ‘Şşt pşt’ diye bir ses duydum dalmış yürürken, elimde market poşetleriyle. Bana seslenildiğine tam emin olamasam da gayri ihtiyari döndüm ve arkamda kimseyi göremedim. ‘İyi saatte olsunlar’ geldi derdi anneannem olsaydı, diye düşünüp gülümsedim. Güzel bir deyişti aslında üzerinde fazla durmadığım. Bir kaç adım sonra ‘Şşt pşt dedik’ diye seslendi aynı ses, fakat bu kez tek bir ses değil, en az üç beş kişinin sesini duyduğuma emindim. Arkama hemen dönemedim. Ensemden buz gibi soğuk ter damlaları akmaya başladı. ‘Ne var ulen?’ diye aniden döndüm elimdeki poşeti sallayarak ve boşluğa iyi bir ders vererek. Kimse yoktu yine arkamda, sağlı sollu park etmiş bir kaç araba dışında. Adımlarımı hızlandırdım. Ben bu seslerin bildiği tarz adamlardan değildim ve ne elde etmeyi umduklarını, benden ne istediklerini bilmiyordum açıkçası. Eve varmama yüz metreden az bir mesafe kalmıştı. ‘Paranoyak olmanız takip edilmediğiniz anlamına gelmez’ diye bir söz geldi aklıma. Koşmaya başladım aniden, elimdeki poşetleri atarak. Sesler üçüncü kez ama bu sefer tam önümden geldi. ‘Hoop birader’ dediler yüzüme sıcak nefeslerini üfleyerek. ‘Benim bir adım var tamam mı? Adım Rıza, Rızaaaa!’ diye bağırdım, bu saygısızlıklarına daha fazla katlanamayarak. Utanıp gittiler sanırım, geri dönüp kaldırımdan poşetlerimi aldım, eve girdim ve menemen yaptım kendime.

12 Kasım 2006: En güzel tencereme doldurduğum pirinçleri, iyice ıslansınlar diye bardaktan boşanırcasına yağın yağmurda bisikletimin arkasına bağlayıp dolaşmaya çıktım. Hayatında yemediği kadar lezzetli bir yemek hazırlayıp aklını başından almaktı niyetim. Dönüş yolunda da çiçekçide durup bir buket yasemin aldım, akıllıca bir isim oyunu yaptığımdan emindim. Yolda herkesin bana baktığına yemin edebilirdim çiçek yüzünden. Tam o sırada, buketin içinde, minicik bir karafatma gördüm. Yalnız rengi fazlasıyla açıktı hemcinslerine göre ve bu yüzden ona sadece *Fatma* demeye karar verdim. Biraz dil döktükten sonra, benim için casusluk yapmayı ve yaptığı her hareket hakkında düzenli rapor vermeyi kabul etti. İyice keyfim yerine gelmişti. Eve vardığımda, gelmesine sadece bir saat kaldığını görüp, zamanında hazır olamayacağımı anlayınca, telefon edip kış saatine bu sene erken geçtiğimizi, hemen saatini bir saat geri almasını rica ettim. Kazandığım bu ekstra bir saatte de güzellik uykusuna yatıp, geldiğinde onu kendime iyice hayran bırakacaktım. Uyumadan önce, son on yılda çektiğim ve onu okulda, yolda yürürken, uyurken, duşta, hayal kurarken, salıncakta sallanırken, spor yaparken gösteren binlerce fotoğrafı banyo ettiğim karanlık odanın kapısını kilitledim. Odayı tatlıdan sonra gösterecektim ona. Kim bilir ne kadar şaşıracaktı kendisinin bunca resmini bir arada gördüğünde?

10 Kasım 2006 (4): Bir pazar sabahı geldiğim pazardaki tüm ığırtkanlar, kararlı adımlarla yürüdüğüm yoldan caydıramıyordu beni. Almayı kafama koyduğum sütyeni eninde sonunda bulacaktım. Neden bir sütyen almak istediğimi, iini neyle doldurmayı planladığımı tam bilmiyordum ama almalıydım işte. ‘İkizlere takke’, ‘UFOlara başlık’ ığırışlarını takip etmem tembih edilmişti. Hayatımda hiç sütyen almamıştım ve alacağımı da sanmıyordum. Bir sütyen, iki göğüs, bir çift, mutlu bir yuva, bunları ayrı ayrı yerlerden alamıyordunuz işte. Aynı fiyata gelmiyordu toplam. Bir yolunu bulmalı ve aradığım sütyeni bulmalıydım. Kendim giymeyecek olsam da giyecek bir çift göğüs bulmak, hayattaki en öncelikli amacım olmuştu. ‘Süt’ gibi kutsal bir iecek ve ‘yenmek’ kelimesinin kökünden oluşturulmuş bu büyülü kumaş parasının etkisinden ıkamıyordum nedense. ‘Göğüslük’ dendiğinde aynı enfes tını ınlamıyordu kulaklarımda.

10 Kasım 2006 (3): Her sabah uyandığımdayanımday olmayacak diye ödüm kopuyor, her sabah uyandığımdayanımday olmuyordu. Gece sarmaş dolaş yattıktan sonra, sabah çarşafın serin yüzeyini duyumsamak artık kabak tadı vermeye başlamıştı. Varlığı ile yokluğu arasındaki o beden miydi beni böylesine çıldırtan? Zihnimi böylesine doldururken kollarımı bomboş bırakan hınzır sevgilimi herkesten kıskandığım için suçlayamıyordum da. Bütün gün eve kapattığım hayali nasıl da sıkılıyordu kim bilir? Kıskançlıkla delilik arasındaki o ince çizgide attığım parendeleri hayranlıkla seyrediyordu o da eminim. Hayalimde ettiğimiz o kavgalardan sonra ona aldığım tüm çiçekleri bir vazoya koymaya bile tenezzül etmemesi beni delirtiyordu. Ona dokunmaya kıyamadığım için ya da bütün dokunmalarına kayıtsız kaldığı için kendime acı vermeye başlamıştım. Bunun sonu iyi değil deyip kapı dışarı ettiğim anda, daha kapıyı kapamadan yatağıma girmiş oluyordu. ‘Boş ol, boş ol, boş ol.’

10 Kasım 2006 (2): Klavyemin 'S' tuşuna reçel damlatmışım. Tuşa bastığımda takılı kalıyordu olduğu yerde. Yazı yazarken kekelemeye başlamışım bu yüzden. Ona yazdığım 'Ssssseni ssssseviyorum' içerikli mektuplar, belki de bu yüzden e-posta kutusundan geri dönüyordu. Bilgisayarına çeşitli yemek parçaları dökmeye yeni yeni alışmışım ama yemeklerimin içinden mouse, memory stick gibi parçalar çıkması hâlâ beni rahatsız ediyordu. Monitörümdeki corn flakes parçalarını bir bezle sildikten sonra, hazırladığım sağlıklı yaşam sitesinde yeni diyetler tasarlamak üzere çalışmaya başladım. Teknolojinin yemekle birleştiği muğlak dar alana sıkışmış kalmış, ne bir adım öteye ne bir adım geriye gidebiliyordum. Teknoburlar adında bir girişim başlatmalıyım, diye düşündüm, bir elimdeki mouse'dan bir ısıruk alıp, diğerindeki eklerin sol tuşuna basarken.

10 Kasım 2006: Çamaşır makinesinin kapağını açtım. Mavi havlumu, çarşafı, bornozumu, bir tane tek çorabı, kediyi, yastık kılıfını ve çorabın diğer tekini dışarı çıkardım. Kedi ölmüştü ama çamaşırın hepsi bana dün gece televizyonda vaat edilen kadar temizdi. İyi bir anlaşma olmuştu. Çamaşır sepetine doldurdum hepsini ve gidip arka bahçeye gömdüm sepetle birlikte. Elimdeki kürekle efsanevi İngiliz kralı Aslan Kürekli Richard'a ne kadar benzediğimi düşündüm. Havada kara kara bulutlar, yaklaşan fırtınayla ilgili son haberleri geçiyorlardı meteorolojiye. Yağmurdan kaçan sıçanlar, hızla evime doğru akın etmeye başladılar. 'Ulan daha cesedi soğumadı, saygısız ibneler' diye düşündüm. Helvacıoğlu flütümü çıkardım ve çalmaya başladım. Ağızlık salya dolmuştu ve midem bulandı bir an. Kasabanın dışına doğru giderken bir melodi tutturdum. Arkamdan tek bir fare bile gelmiyordu. Nefes nefese kalıp biraz soluklanmak için bir ağaç kütüğüne dayanıp gözlerimi dinlendirdim. Tekrar uyandığım da saatler geçmişti. Ne kadar geç olduğunu fark edince flütü fırlatıp koşmaya başladım. Tam bitiş çizgisine geldiğimde, onun sırtındaki ağır kabuğa aldırış etmeden tıngır mıngır çizgiyi geçmekte olduğunu gördüm ve sinirimden ağlamaya başladım.

09 Kasım 2006 (3): Kocamı öldürmeye kesin karar verdiğimde ilk yaptığım şeyin bavul alışverişine çıkmak olması bir çok kişiye çılgınca gelecektir. Fakat ktır ktır kesilmiş bir adamı taşıyacak kadar sağlam bir bavul olmadan yola çıkmak kesinlikle saçma olacaktı. Şifreli bir bavul seçtim kendime. Şifreyi unutacağımı bildiğimden, tam atmaya yakın, kolunu ya da bacaklarından birini hatıra almak için bavulu açmam gerekmeyeceğini umuyordum. Bavul işini halledince, güzel bir elektrikli testere almak için Bauhaus'a gittim. Bütün bunları onun kredi kartıyla alıyor olmam muhtemelen sadece bana komik geliyordu. Sondan başlayıp başa doğru gelmenin olayı kolaylaştıracağını hesaplıyordum. Bir elimde testere, bir elimde bavul, oflaya pufloya arabaya atlayıp cinayet sırasında giyeceğim eldivenleri almak üzere Akmerkez Mudo'ya gittim. Bir çift çok şık deri eldiveni de sepete koyduktan sonra, yemeğe katacağım fare zehirini almak için gittiğim eczaneden de yüz gerdirici krem, nemlendirici, göz kalemi ve bir şişe parfüm alıp çıktım. O yorgunlukla eve girer girmez elimdeki paketleri atıp, koltuğa uzanıp sızmış kalmışım. Hem yarını da var bu işin.

09 Kasım 2006 (2): Elindeki minik stres topunu aynı ritmik hareketle iki kez sıkıp bir kez havaya atıyor, sonra tutup tekrar sıkıyordu. Bu sonsuz gibi gözükten diziden gözlerimi alamıyor, onun topu sıkarak bıraktığı stresi kat be kat bana geçiyordu. Gözüm duvardaki saate kaydı kim bilir kaçınıcı kez. Daha sekiz dakika vardı. Sekiz dakika sonra içeri girecektim ve hepsi sona erecekti. Neden sekiz dakika daha beklemeliydim? İçeride kimse yoktu besbelli. İçeriye daha önce canlı bir insanın girmiş olduğuna bile emin değildim ya da çıktığına. Oda herşeyi kapsıyor ve hiçbir şeyi içine almıyordu işte besbelli ve ben bu randevuyu almak için aylardır araya sokmadık kimse bırakmamıştım. Ufak sehpalardan üzerindeki dergilerin en üstündekinin tarihi iki ay sonrasını gösteriyordu. Kim kimle çıkıyor diye resimlere hızlıca göz gezdirdim ve tekrar tepedeki sayaca baktım. Elimdeki rakamla arasında iki fark kalmıştı ve yanımdaki adamın havaya attığı topa sinirle vurduktan sonra ayağa kalktım. Numaramı buruşturup yere attım, kapıyı açıp göz kamaştırıcı parlaklıktaki açık havaya çıktım. Derin derin nefes alıp sessizliği dinledim yolumu tekrar bulmak için.

09 Kasım 2006: Göğüs kıllarımın uzamasını izlemekten ve göbeğimin çapının büyümesini gözlemlemekten sıkıldığımda tırnaklarımın uzamasını seyretmeye başladım. Uyuduğum beş altı saat dışında tüm zamanımı, bakışlarımı ellerime kenetleyip neredeyse kırpmadan, tırnaklarımın mikron mikron uzamasını seyretmekle geçiriyordum. Başta yeni kesilmiş tırnaklara, üçüncü günden sonra araya giren ufak toz toprak parçalarına bakakalmak, çocukluğuma benzetmek gün geçtikçe daha fazla vaktimi alıyordu. Uzayan şeytan tırnaklarına tiksintiyle, küçümsemeye bakmak, acısını hissetmek. On değişik tırnak, on değişik televizyon kanalından daha eğlenceli, daha çeşitli. Ölünce de tırnakları uzamaya devam edermiş insanın. O öleli dokuz gün oldu. Uzamışlardır şimdiye. Toprak altındaki iğrenç kurtçuklar o işi devralmadan yerimden kalkıp onu çıkarmalı ve tırnaklarını kesmeliyim. Dayanamadığı tek şey uzun tırnaklardı, hâlâ da üzülürdü bilseydi eminim.

08 Kasım 2006 (2): Sakallarım kaşınmaya başlamıştı bile daha iki günlük olmasına rağmen. Sakal bırakarak kendime bilim adamı imajı verebileceğimi umuyordum ama lanet kaşıntı planlarımı ciddi anlamda baltalıyordu. Kaşıntı ve tabii bilim konusunda bir şey bilmemem konusu vardı bir de. Düşünmeme yardımcı olması için bir Bach CD'si koydum müzik setine. Play tuşuna basmadığım için dakikalarca boşuna bekledim başlamasını müziğin. Karşımdaki dünya haritasına gözümü dikmiş, o harita üzerinde tam şu anda kaç kişinin benimle aynı şeyi düşündüğünü merak ettim. Altı milyar insan da her an farklı şeyler düşünüyor olamazdı. Haritanın üzerinde, ayakları birbirine dolanan sakar bir böcek Endonezya'nın güney kısmından Avustralya'ya ilk kez ayak basıyordu. Müzikten sıkılınca bu sefer Beethoven'dan bir CD koyup Play'e basmadım. Düşünürken müzik tüm konsantrasyonumu bozuyordu ve bir bilim adamının dayanamadığı tek şey konsantrasyonuna yapılan darbelerdir. Kazağımın arkasındaki etiket enseme iyice batmaya başlamıştı ve kesip atmaya karar verdim. Kazağı çıkarıp usulca önümdeki masaya yatırdım. Elime makası alıp en sakinleştirici sesimle korkmamasını, hiçbir şey hissetmeyeceğini anlatmaya çalıştım. İnce, siyah tüyleri çekinerek sağa sola sallanıyor ve derin nefesler alıyordu. Birden kıyamadım ve makası elimden bıraktım, sandalyemin arkasına yaslandım. Beşinci senfoni çınlayıp duruyordu kafamda.

08 Kasım 2006: Başım kokmaya başlamıştı. Aynen eskilerin ağzından düşürmedikleri o deyişte olduğu gibi. Üstelik hafızam da iyice zayıflamış, birkaç saniyelere kadar düşmüştü. Artık sudan buruş buruş olmaya başlayan derim, arkadaşlar arasında alay konusu oluyor, ağzımı açıp kapayarak dolaşmamın taklidini yapıyorlardı. Daha, düzgün bir aile yaşamım bile olmamış, hayatım küçük balıkları yiyip büyüklerden kaçmakla geçiyordu. Lime lime edildikten sonra konservelere doldurulan kuzenimin haberi bile hayata bakışımı değiştirmemişti, ancak aşık olduğum kızın başka bir levrekten 465 tane yumurtası olduğunu duyduğumda saldım gitti. Hiçbir şey umurumda olmadı. Kalbim için omega 3 ve 6 içeren yağımlı yalamayı bıraktım ve sonuç ortada. Artık sayılı günüm kaldı ve bazen kendimi suyun dışına fırlatıp bir kaç insanın hayranlık nidaları eşliğinde bir iki takla atmak geliyor içimden. Bir zıpkının önüne atlamamak için beni ne tutuyor bilmiyorum bile. Mevsimimiz olsa, Marmara'ya göç eder, orada denerdim şansımı ama hangi yön Marmara onu da bilemiyorum aslında. En iyisi kovuğuma çekilip biraz uyumak.

07 Kasım 2006: Ayın karanlık yüzeyine tekrar taşınalı birkaç gün olmuştu, ama burayı hep evim gibi hissetmeme şaşıyordum. Bizim buralarla ilgili yapılmış en güzel albüm olan 'The Dark Side of the Moon' otuz yıldır etraftaki her yerde çalmaya devam ediyordu. Neil Armstrong denen adama bizim caminin müezzininin yaptığı eşşek şakasından dört beş yıl önce çıkmıştı sanırım albüm. Ayın karanlık yüzünde yaşamanın zor tarafı devamlı hareket halinde olmak. Aydınlık yüzündekilerle aramızdaki husumet de bu yüzden. Elektrik faturasını eşit paylaşmak istemiyor adiler. Gelen uzay mekiklerine dünyaya götürmeleri için taş örneği satan ufak bir dükkânım var. Bazen de buraya gelmesini istemediğimiz mekiklerin camlarına atıyoruz bu taşları. Dedem çok yaşlandığı için artık ay dedeliği babama devretmek istiyor ama babam henüz bu sorumluluğu alabileceğini hissetmediğini söylüyor. Ay içim daraldı, çıkıp bir iki krater gezip geliyorum hemen.

05 Kasım 2006 (5): Alkolden alabileceğim her şeyi aldığımı hissediyordum. Artık bir damla daha içemeyeceğimi hissettiğim anda, dudaklarımda bulduğum şişeyi kimin oraya götürdüğü ile fazla da ilgilenmiyordum. Unutmak için içmek, içmek için de hatırlamam gerekiyordu. “Sosyal içicilik” ve “dışarı çıktığımda bir iki sigara içerim”den bugünlere ne kadar hızlı gelmiştik. Lunaparktakilerden çok daha baş döndürücü bir eğlence idi bu. Hâlâ bildiğim tek şey hiçbir şey bilmediğimdi, binlerce yıl önce Socrates'in dediği gibi. Ölümümü bekleyen onca insanın önüne ilk kez çıkacak olmak tüylerimi ürpertiyordu. Ben öldüğümde borcumu ödeyecek miydim? Seyredenler alacaklarını alacak mıydı? Neden benim ölümüm onca insanı mutlu ediyordu? Muhtemelen bir çoğu, karşıdan karşıya geçerken yardımcı olacağım insanlardı bunlar ama, benimle darağacı arasındaki o uzun ince yola dizilmiş, ağızlarından salyalar saçarak beni bekliyordardı. Boynuma değen ipin soğukluğu, pişman olduğumu söylemek istediğim onca insanın kırgınlığı, çok az zaman var ve yapacak çok fazla şey. En iyisi son yemeğimde iskender mi adana mı isteyeceğime karar vermek.

05 Kasım 2006 (4): Bildiğim bütün duaları okumaya başlamıştım. Hiçbir dua hatırlamadığım için bir saniye sonra bu iş bitmişti ve panik halinde kontrol altına almaya çalıştığım nefesimin sesi düşüncelerimi bastırıyordu. Uçaktan korkanların ne kadar öngörülü insanlar olduğunu ve her sene karayolunda ölenlerin havada ölenlerden kaç kat fazla olduğuna dair okuduğum istatistiklerin ne kadar anlamsız kaldığını düşündüm. Sağ tarafımda oturan küçük kız, annesine doğru eğilmiş, 'Anne, anneannemi mi göreceğiz biraz sonra?' diye soruyordu. Anneannemi ne kadar özlediğime şaşırdım o anda ve ona ne kadar yakın olduğuma. Uçağın hemen dışında bana bakıyor bile olabilirdi. Yana dönerek pencereden dışarı baktım ama kapkaranlıktı her yer. Kaptanın yaptığı anons sakin olmamızı ve sadece bir hava türbülansına kapıldığımızı söylüyordu. O anda burnunun uzayıp uzamadığını merak ettim. Bazen yalan söylemek de kabul edilebilir oluyordu demek. Son söylediğim yalanı, onu ne kadar çok sevdiğimi söylediğim ânı hatırladım. Artık gerçeği öğrenme şansı kalmadığı için benim yaptığım mı doğrudu, yalan bazen mutluluk da verebilir miydi? Lanet olsun, hosteslerin acil iniş durumu sırasında yapmamız gerekenleri anlattığı konuşmadan aklımda hiçbir şey kalmamıştı. Elimi koltuğun altına götürdüm bir şeyler bulabilme umuduyla ama tek dokunabildiğim ölümün soğuk sırtı oldu. İnsan kesin olarak öleceğini bildiğinde düşünceleri gerçek anlamda kontrolden çıkıyor. İki sıra önümdeki kıza seks mi teklif etsem, tam çaprazımdaki başı örtülü kadınla birlikte dua mı etsem, artık bir şey değiştirmeyeceği için cep telefonumu açıp annelere her şey için teşekkür mü etsem bilemedim. Pencere kenarına oturmak yine de akıllıca bir seçimdi. Ne kadar yukarıda olduğumuzu kestirebiliyordum. 11 Eylül'den sonra, hep o Pensilvanya'ya düşen dördüncü uçaktaki yolcular gibi bir kahraman olmak istemişim. Hem hayatım boyunca yaptığım en kahramanca hareket için adi kediden bir teşekkür bile alamamıştım ve buna ihtiyacım vardı. Adımın yaşaması için bir şans işte. Koridora doğru hareketlendim yanımda oturanlardan özür dileyerek. Tuvaletin ışığı da kırmızı yanıyordu, kim böyle bir durumda işemeyi düşünebiliyor diye merak ettim.

05 Kasım 2006 (3): Gözlerimi kırpmadan ne kadar dayanabileceğimi merak ediyordum. On beş saniye sonra gözler kurumaya başlar. Kırpma isteği iyice belirgin hale gelir. Ne için kastiğımı hatırlamadığım halde hâlâ açık tutuyordum her ikisini de. Canım yanıyor, canımın yanması hoşuma gidiyordu. Bir kez daha aşk acısı çekiyordum, hem de kaçınmak için onca çaba gösterdiğim halde. Gözlerimi kapadığım anda neyi kaçıracağımı bilmiyor, ama bir şeyi kaçıracağımdan ödüm kopuyordu. Sol alt köşeden örümceğe benzer bir karaltının yavaş yavaş altı ayağını da sırayla oynattığını görüyordum. Gözlerimi diktiğim mumun alevi nazlı bir dansöz gibi sağa sola hareket ederken düşüncelerimi aynı tempoyla toparlamaya çalışıyordum. Alev elimi yakmaya başladığında ilk göz yaşı damlası süzüldü usulca yanağımdan aşağı. Hissettiğim hâlâ fiziksel acıdan çok daha içerilerden bir şeydi. Yıllar öncesinde, kor kömürler üzerinde yürüyen Hint fakirleri geldi gözümün önüne. Acıya bağlılığımanın arttığı ölçüde daha mı çok acı çekiyordum? Hayatım boyunca sevdiğim kimseyi elde edememiş, elde ettiğim kimseyi sevmemiştim. Arka planda çalan şarkı Tindersticks'in 'Rented Rooms'u bana nazire yapmak ister gibiydi. Gözlerimi ilk kez kırpmak zorunda kaldım. Kapadığım anda, sonsuzluk kadar kısa bir sürede onun yüzünü gördüm. Gülümsüyordu, ela gözleri utangaçça parlıyordu, akli karışmış ne istediğini bilmez tavrı gözlerine yansımış, saçlarından iki tel yüzünün sağ tarafına düşmüştü. Başı yana doğru hafif bir eğimle duruyor, o eğim sayesinde güneş, yanağındaki o minik gamzeden yansıyor. Mona Lisa'yı yaparken Da Vinci'nin model arayışını çok daha kısa sürede sonuçlandırarak o duruşunu gördükten sonra gözümü tekrar açtığımda mum sönmüş, gece bastırmıştı. Kış saatine hâlâ alışmamıştım.

05 Kasım 2006 (2): Ding ve Dong adlı iki Çinli kardeşin kurduğu 'Ding-Dong' kapı zili pazarlama şirketinde işe başlayalı üç gün olmuştu. Zil çalıp kaçmaya karşı güvenli modeli ile kapı zillerinin Rolls Royce'u olarak ün yapmıştı şirket. Kısa bir eğitimden sonra dışarıdaki ilk günüm, cehennem gibi sıcak bir ağustos öğleden sonrası başladı. Daha yola çıktıktan beş dakika sonra, her model zilden örneklerle dolu zil çantamı çaldılar. 'İmdat zilimi çalıyorlar!' diye bağırırsam da insanlar bana deliymişim gibi bakıp oralı olmadılar. En sonunda yakalayamayacağımı kabullendim ve biraz soluklanmak ve keselenmek için Galatasaray Hamamı'na girmenin iyi bir fikir olacağını düşündüm. Tellaklar Odası'nın girişe astığı duyuruda, bu hamamda grev olduğunu okuyunca büyük hayal kırıklığı yaşadım. Tam o sırada, yanı başımda aynı yıkılmış ifadeyle lisedeki coğrafya öğretmenimi gördüm. Yanından hiç ayırmadığı küre dünyası ile birlikte gezmeye çıkmıştı. 'Dünya çok kirlendi, yıkatmaya getirmiştin, şansa bak' dedi bana tanımaz gözlerle bakıp ve arkasını dönüp hızla uzaklaştı. Bozuk para istemeye yanıma yaklaşan genç, uzun saçlı çocuğa şaşkın gözlerle baktım. Tanımadığın birinden para istemek ve o kınayan bakışlarla karşılaşmayı göze almak için insanların nasıl bir ruh halinde olması gerekirdi? Elimi cebime attım ve bir 25 yeni kuruş çıkardım. Yazı tura atacağımı ve bilirse paranın kendisinin olacağını söyledim. İki tarafı da yazı olan hileli paralardan olduğu için ilk seçim hakkını ona verdiğime pişman olmuşum bile. Eğer yazı derse işim bitikti ve soğuk soğuk terliyordum. Bir an için gözlerini kıstı ve düşünmek için ayak parmaklarına eğdi bakışlarını derin bir soluk verirken. 25 kuruşa ne alabileceğini hesapladığını düşündüm o anda. Oysa kafasını kaldırdı ve aynı kısık sesle 'Tura' dedi. Bir kez daha kazanmıştım ve hayat güzeldi.

05 Kasım 2006 (1): Mastürbasyonun ne olduğunu keşfedeli daha bir kaç gün olmuştu. Annemlerin benden böyle zevkli bir şeyi nasıl saklayabileceklerine aklım ermiyordu. Tam sonlarına doğru tüm kaslarım aynı anda titiyor ve yüzüm yarı gülümser bir halde kasılıp kalıyordu. Aklıma Medyum Memiş'in hali geliyordu. Bu öyle bir zevkti ki, hayattaki her zevkli şey gibi ya zararlı ya da günah olmalıydı. Din hocama sormalıydım bu konuyu ama nasıl? Hem vücudumun bir uzvunu devamlı surette sıvazlayarak böyle bir zevke nail olmak da aklımı kurcalıyordu. Bileğime aynı hareketi yaptığımda sonuç alamıyordum. Demek ki keramet oradaymış. Ne olurdu ki biri bunu bana daha önce anlatsaydı. Ayıp denilen şey öyle çok şeyimizi kısıtlıyor ki. Bana kimse anlatmıyorsa, ben de kendim öğrenirdim. Ama önce şu bacaklarımın arasındaki pipinin neden olur olmaz rahatsızlandığını keşfetmem gerekiyor.

04 Kasım 2006: Tek bir balık bile kayığımızın etrafından geçmeyeli saatler olmuştu. Ya da uğrasalar bile kıkır kıkır gülüp, aldığımız yemlerle dalgalarını geçiyor olmalıydılar. Balık tutmanın, sadece adrenalin tutkunu balıklar ve yakalananları endişeyle izleyen aileleri için heyecanlı bir uğraş olduğuna ikna olmuştum. Babam ciddi bakışlarını gölün yüzeyine dikmiş, yanındaki soğutucudan bira almaya çalışıyordu. Bir oltanın ucuna ense kökünden asılan solucanın acısına mı, damağına giren bir iğnenin şokunu atlatamadan nefes bile alamadığı bir ortama çekilen balığın yaşadığı işkenceye mi yanayım bilemedim. Aklım, o sabah sadece babamı mutlu etmek için gidemediğim koşu elemelerindeydi. 400 metreyi kırk saniyede koşabiliyor olmam şu ıssız gölün ortasında ne balıklar ne de babam için bir şey ifade ediyordu. Birden her şeyin çözümü geldi gözümün önüne. Onlardan bir tane, bizden bir tane. Göze göz dişe diş, İncil'de de yazdığı gibi. Babam da yüzme bilmediği için müdahale edemeyecekti. İşte geliyorum sevgili Nemo seni bulmaya, baba umarım dönüş yolu için yeteri kadar biran vardır.

03 Kasım 2006: Klostrofobimi yenmek için bir maden ocağında çalışmamı tavsiye eden psikologumu neden dinlediğimi hatırlayabilseydim keşke. Hatırlamak için de oksijen lazım ama. Göçüğün sesi nasıldır hiç düşünmemiştim. Kapalı bir alanda seslerin nasıl daha da şiddetlendiğini, kulakları yırtan gök gürültüsüne benzer o sesi, kapkaranlık dar bir alanda her tarafta tanrıyı aradığınız bir kaç saniyelik sonsuzluğu. Bor madeni, işte ilkokul kitaplarında çocuklara dünyada en çok bor bulunan topraklar üzerinde olduğumuzu gururla bildiren o satırlar, az sonra tabutumun üzerine çivileri çakacaklar. Boğularak öleceğinizi bildiğinizde düşüncelerinizin gezinebilecekleri alan da çok sınırlanıyor. Ben sıcacık bir kekten aldığım ilk ısıyla dilimin yandığı sabahı düşünmek istiyorum, beynim az sonra patlayacak ciğerlerim için yas tutmakta ısrar ediyor. Ne komik, şu anda Cebraill'in kendisi gelip yarın sayısalda çıkacak altı rakamı söylese bile bir şey ifade etmeyecek. Ne çok insanı üzdüm, ne çok insandan özür dilemek isterdim. Çakmağın taşı parmağımı yakmasa ölene kadar şu karşıdaki duvarı seyredebilirdim. Hayatım boyunca görmek istediğim her şey şu anda karşımdaki kara duvarın oyuklarında gizlenmiş gibi. Şimdi dışarıda, Show TV sunucularının arkasındaki o kafalardan biri olmak için neler vermezdim. Ölmek istemiyorum henüz, maden göçüğü yüzünden ölenler arasında bir istatistik olmak için miydi yani hepsi?

-'Ömer Allah kahretmesin lan seni! Daracak alanda osurdun mu pezevenğin evladı?'

02 Kasım 2006: Pijamalarındaki ayıların en az birinin eksik olduğuna emindim. Çılgın gibi saymama rağmen her seferinde kırk bir çıkıyordu. Kırk ikinci için endişelenmeye başlamış, hayvan hastanelerini aramaya karar vermişim ki, apış aramın yırtıldığını fark ettim. Demek o sırada zayıt vermiştik. Yatakta gözümü açmadan kolumu sola attım ve çarşafın serinliğini hissettim. Kırk ikinci ayı ile birlikte karım da beni terk etmiş olmalıydı. Eğer bütün arkadaşlarım gibi sadece yaşım geldiği için evlenmiş olsaydım bu durum da beni endişelendirirdi ama hatırlayabildiğim kadarıyla evlenmemişim de. Komodinin üzerinde duran cüzdan bildiğimiz para cüzdanıydı işte, evlilik cüzdanı değil. Gece susayabileceğimi düşünerek cüzdanın yanına bir Paşabahçe bardak koymuştum ve evde su kalmadığı için komşumun mevlidinden aşırđım şerbetle doldurmuştum. Şerbet hatırladığımdan tatlı, odanın kokusu uyuduğumdan ekşi, uyanır uyanmaz aklıma gelen hayali istediğimden acıydı. Bir kez daha aşka vücut çalımı atmaya çalışmış, bir kez daha topu kaptırdığımla kalmıştım. Daha geçen hafta, çalışma masamda duran deftere baktığımda dikdörtgen bir yüzey görüyordum. Şimdi ağaç olduğu zamanları, çocuğunu okutma derdindeki bir ormancının onu kesişini, SEKA fabrikasında tomruk oluşunu, beyazlaşması için yedirilen kimyasalları, dev makinelerde kesildiğini, yapıştırıldığını, birisinin o kapağı tasarladığını, birisinin onun içine unutmamak için banka şifrelerini yazdığını, bir başkasının da devamlı düşündüğü uzaktaki o hayale sevgi sözcükleri döktüğünü görüyorum. Aşk b(aşk)asının başına geldiğinde güzel sanırım. Acı-haz dengesinin acı lehine olduğuna inanmaya başladım.

01 Kasım 2006: On bir ayın sultanı Ramazan olmasına rağmen, en kasım kasım kasılanı Kasım geldi bir sene daha. Yıllar önce rüyamda bir kasım ayında öleceğimi gördüğümde beri tırsarım ben ince ince bu aydan. Çekmecemi açtım bir kalem pil aramak için. Parmağımı kapmak için aniden bir hamle yapıp ileri atıldı adı. Son anda kaçabildim, neden böyle vahşice bir hareket yapmış olabileceğini bir bilene sormaya karar verdikten sonra odanın ortasında, etrafımda daireler çizmeye başladım o stresle. Kollarım yavaş yavaş havalandı, üzerimdeki İskoç eteği de kollarımla birlikte yükselmeye başladı. Başım omzuma doğru eğilmiş halde dönmeye başladım etrafımda. Tatlı bir ney sesi geliyordu kulaklarıma. 'Bu ses de neyin nesi?' diye düşündüm ve yavaşça durup kusmaya başladım. Midem çok fena bulanmıştı. Kusmukların içinde koca bir parça salatalık vardı. Ayağa kalktım ve o sabah saçlarımı taramadığımı fark ettim. Evde tek bir tarak bile yoktu. Saçlarımı, döküldüğü için sıfır numara vurmaya başladığımdan beri evdeki tüm taraqları ve tarak kemiklerini bağışlamıştım Çocuk Esirgeme Kurumu'na. Tam o anda omzumdaki meleklerden biri aniden havalandı ve dengemi kaybettim. Sendeleyip tuvaletin buz gibi fayanslarına tutundum. Soğuk temas biraz kendime getirdi.

31 Ekim 2006: Çıldırımış gibi sağa sola sallanıyordu masa. Üzerindeki sūrahi zangır zangır zangırdarken, sūrahinin içindeki sular fokur fokur fokurduyordu. Masanın karşısında oturan Ahmet Mete Işıkara'nın aşırı stresli olduğu için masayı ayağı ile salladığını fark edene kadar beklenen Marmara depreminin geldiğine öylesine emindim ki. 'Sigarayı neden bıraktım sanki, salak gibi onca nefesten mahrum bıraktım kendimi, işte az sonra öleceğim' diye düşündüğümü hatırlıyorum. Enseden tutup kaldırmak istedim yanımdaki ilkokul çocuğunu ama ensesi kökünden çıkıp elimde kaldı. Bir başa bağlı olmayan ense gerçekten korkunç bir görüntüymüş. Attım elimden, koşarak binanın yanındaki süpermarkete kaçtım. Markette elimde altı parça eşya olmasına rağmen kimsenin laf etmeyeceğine güvenerek ekspres kasaya girdim. 'Bugün altı parça malzemeye laf etmeyen halk yarın yediye de etmez' diye düşünürken önümdeki ev hanımı kadın, kasiyer kızın uzattığı poşetleri tek tek yanındaki çocuğun kafasında denemeye, kafasını tamamen saranları da kenara ayırıp aldığı kavunlar için kullanmaya başladı. Çocuğa kavun kafalısın demeden mesajı vermenin bu yaratıcı yolu karşısında hayranlık duydum. Benim aldıklarım 14 lira 29 kuruş çıktı ve ben yine 1 kuruş içeri girdim. Bir yeni kuruşları çok özledim. Bugünlerde her şey daha mı parlak, bana mı öyle geliyor? Tanrı bizleri tam net göremediği için parlaklık ayarı ile oynamış gibi hayatın. İçim kıpır kıpır ediyor, parmaklarım tıpır tıpır ederken masamın üzerinde bıcır bıcır çocuk sesleri de geliyor sanki her yandan. Bir bilene sormalı, diye düşündüm yatağım Rudolph'un güvenli kollarına doğru ilerlerken...

05 Ekim 2006: Bugün sabah tam sekizde alarmım çaldı, hangi şarkıydı hatırlamıyorum çalan. Beş dakika için snooze'a bastım. Tam beş dakika sonra tekrar çaldı. Yatağın sağından kalktım. Gece yastıklarından birisi yere düşmüş. Hüzünlendim biraz onu öyle boynu bükük, duvara dayalı görünce. Terliklerime bakındım bir süre ama sanırım onlar benden önce uyanmış, kahve yapmaya mutfağa gitmişlerdi bile. Yavaşça tuvalete girip çişimi yaptım. Mutfaka gidip tost makinesini çalıştırdım. Dönüp tıraş olmaya başladım. Tıraş makinem iki gün önce bozulduğu için yeniden tıraş bıçağına dönmek zorunda kalmıştım. Yüzümü Gillette köpükle köpürttüm ve hızlı bir şekilde tıraş oldum. Bu arada çenemin sağ yanında arkada bir tutam sakal kalmış. Sonra mutfağa gidip kepekli ekmeğın arasına iki dilim domates ve beyaz peynir koyup tostumu hazırladım. Ayakta mutfak bankosuna dayanıp tostı yerken hiçbir şey düşünmedim. Sonra yeniden tuvalete gidip dişlerimi fırçaladım, roll-on sürdüm, mouth wash ile ağzımı yıkadım. Müşteriye gideceğimiz için takım elbisemi giydim. Kravatımı (hırvat buluşu) bağladım ve parfüm (fransız buluşu) sıktım. Son anda cep telefonumu (amerikan buluşu) unuttuğumu fark edip odaya döndüm ve alıp cebime koydum. Ayakkabılarımı sildim, ceketimi giydim ve arkama bile bakmadan kapıyı kilitleyip çıktım. Arabanın anahtarını unuttuğum için arabadan söylene söylene döndüm, tekrar kapıyı açtım ve anahtarı aldım. Bir gün daha başlamıştı ve düne çok benziyordu ve ondan önceki güne ve ondan öncekine...

04 Ekim 2006: ‘Damlalar damladı’ dediğimde, aynı kelimeyi hem özne hem yüklem yaptığımda, yapamayacağım şey olmadığına inandım. Aynı cümlede sözün içinden özü çıkarabildim, yansımadı kendimi gördüm. Yansımasına dikkat etmeyen adamdaki özgüven eksikliğinin acı tadını aldım tam genzimde. Beremi takarken yan gözle baktım yine de aynaya. Soğuğu daha dışarı çıkmadan önce, el eklemlerimdeki sızlamalarda hissettim. Kış kendini tatlı bir acıyla hissettirir her zaman. Bu yüzden de asildir kış, uyuyarak bağrına yatmanı sevmez, herkes çalışmalı ve burada olduğu için şükran duygularını kendisine sunmalıdır. Yazsa sinsidir. Bir stres altında ve yalan söylerken terleriz, bir de yazın. Uykuya yatmasını ister herkesin, ‘Çalışmayın yatın, siz mi kurtaracaksınız memleketi?’ adamıdır bu ibne yaz. Soğuğu aniden eklemlerimde hissetmek de bu sene yeni eklenenlerden biriydi. Önce ilk gri saç, sonra on beşer dakika öne kaymaya devam eden uyku saatleri ve sonra kolayca kasılan, tutulan kaslar, şahsi 29 Ekimimde tören geçidiyle geçtiler önümden. Ama hiçbirinin adımları diğerini tutmuyordu. Bando da kendi çaldığını duymazmış gibi Mehter Marşı’nı 10. Yıl Marşı’nın üstüne çalmaya başladı. Daha fazla hiçbir şeyin ters gidemeyeceğini fark edip derin bir nefes verdikten sonra rahatladığınız o anlardan biriydi işte. Sigarayı bıraktığımı yine unutan elim benden habersiz gömleğimin cebinde sigara arıyordu yine.

www.altkitap.com
